

2 / 1 / 1870

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΕΦΕΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μετὰ εἰκονογραφιῶν

Ἐκδιδόμενον ἀπαξ τοῦ μηνός,

ὑπὸ

N. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ

Τῇ συμπράξει διαφόρων λογίων.

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Ε΄.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 10.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ	φλωρ. 2.
Ἐν Ῥωσίᾳ	ρούβ. ἀργ. 5.
Ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἐν γένει	φράγ. 16.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΣΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΛΑΔΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΔΡΙΘ. 14.

1870.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ἈΠΛῆ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΤΟΣ Ε΄. ΦΥΛΛ. Ε΄.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1870.

Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Η ΕΥΑ.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Δ' βιβλίου τοῦ
Ἀπολωλότου Παραδείσου
τοῦ Μίλτωνος.

«Μεταξὺ τῶν ζώντων ἐκείνων κτισμάτων δύο πρὸ πάντων, τὴν εὐγενεστέραν ἔχοντα μορφήν, τὸ σῶμα εὐθυτενές καὶ εὐκάμπτον ὡς τὸ τῶν θεῶν, περιβεβλημένα δὲ δι' ἀφελοῦς ἀξιοπρεπείας, ἐφαίνοντο, ἐν τῇ γυμνασίᾳ αὐτῶν μεγαλειότητι, δεσπόζοντα πάντων τῶν περὶ αὐτοὺς ὄντων. Εἰς τὰ οὐράνια αὐτῶν βλέμματα ἀντηνακλᾶτο ἡ εἰκὼν τοῦ ἐνδόξου αὐτῶν Δημιουργοῦ, μετὰ τῆς σοφίας, τῆς ἀληθείας, καὶ τῆς αὐστηρίας μὲν καὶ ἀγνῆς ἀγιότητος, ἀλλ' ἀναμίκτου μεθ' υἱικῆς τινοῦ ἐλευθερίας, ἣτις παράγει τὴν ἀληθῆ αὐτονομίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ δύο ταῦτα ὄντα δὲν ὁμοιάζουσιν ἀλλήλοις, καθότι τὸ φῦλον αὐτῶν εἶναι διάφορον: ὁ ἀνὴρ φαίνεται δημιουργηθεὶς διὰ τὴν θεωρίαν καὶ τὴν τόλμην, ἡ δὲ γυνὴ διὰ τὴν ἠπιότητα καὶ τὴν γοητευτικὴν χάριτα· οὗτος μόνον διὰ τὸν Θεόν, ἐκείνη δὲ διὰ τὸν Οὐδὸν ἐν τῷ συζύγῳ αὐτῆς. Τὸ εὐρὺ μέτωπον τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ὠραῖον, τὸ δὲ ἔξοχον αὐτοῦ βλέμμα ἀποκαλύπτει τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν· ἡ ἐβενόχρους κόμη, διχαζομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ, κρέμαται ὑπερηφάνως καὶ ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τῶν εὐρέων ὠμῶν του· ἡ τῆς γυναικὸς κόμη, χρυσοῦς καὶ κυματιζομένη, δια-

κεχυμένη δὲ ὡς τις πέπλος, κατέρχεται ἀτμηλῆτως μέχρι τῆς λεπτορυοῦς αὐτῆς ὀσφύος, καὶ συσπειροῦται εἰς ἰδιοτρόπους δακτυλίους, ὡς οἱ ἔλικες τῆς εὐκάμπτου ἀμπέλου. Οὐδὲν μυστηριῶδες μέλος τῶν πλασμάτων τούτων διατελεῖ κεκαλυμμένον, καθότι ἡ ἀσχήμων αἰδῶς δὲν ὑπῆρχε τότε· ἠγνόουν τὴν ἀναιδῆ ἐκείνην συστολήν, ἣτις ἀτιμάζει τὸ ἔργον τῆς φύσεως. Ὡ αἰδῶς, τέκνον τοῦ ἐγκλήματος, εἰς ποίαν σύγχυσιν ἐνέβαλες ἡμᾶς ὑπὸ τὰ φαινόμενα τῆς ἀγνότητος! ἀπεδίωξας ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου τὸ ὠραιότερον αὐτῆς μέρος, τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ἀμεμπτον ἀθωότητα!

«Οὕτω διήρχετο ἡ συνωρίς αὕτη γυμνή, καὶ, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τοῦ κακοῦ, δὲν ἐζήτηε ν' ἀποφύγη τὰ βλέμματα οὔτε τοῦ Θεοῦ οὔτε τῶν Ἀγγέλων. Οὕτω διήρχετο, κρατούμενον ἀπὸ τῶν χειρῶν, τὸ χαριέστερον ζεῦγος, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ἠνοῦτο διὰ παντὸς διὰ τῶν ἱερῶν δεσμῶν τοῦ ἔρωτος: ὁ Ἀδάμ, ὁ ὠραιότερος παρὰ πάντας βροτοὺς ὅσοι ἀκολούθως ἐξ αὐτοῦ ἐγεννήθησαν, καὶ ἡ Εὐα, ἡ θελκτικωτέρα τῶν θυγατέρων τῆς γῆς. Κάθηνται ἀμφότεροι ἐπὶ ὑψώματος, κεκαλυμμένου ὑπὸ πρασίνης χλόης καὶ περικυκλουμένου ὑπὸ πυκνοῦ καὶ εὐσκίου φυλλώματος, ὅθεν ἐκπέμπεται ἡδύ τι ἄρωμα, ἐνῶ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν κελαρύζει δροσόεσσα καὶ διαυγέστατη πηγὴ ὕδατος... Τότε ἡ Εὐα, περιπτυσσομένη τὸν σύζυγον αὐτῆς, λέγει:

«Ὡ σὺ, ἐξ οὗ ἐπλάσθην καὶ δι' ὃν ἔλαβον τὴν ζωὴν! σὰρξ τῆς σῆς σαρκὸς, καὶ ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς μου οὐδένα ἔχει σκοπόν, ὀδηγέ τοῦ βίου καὶ κύριε

της ζωής μου... Ἐνθυμούμαι πάντοτε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν, ἀφυπνισθεῖσα διὰ πρῶτην φοράν, ἤσθάνθην ἐμαυτὴν μαλακῶς ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῶν ἀνθέων, μὴ γνωρίζουσα ποία ἦμην, ποῦ ἦμην, καὶ τίνι τρόπῳ εὐρέθην εἰς τὸν μαγικὸν ἐκεῖνον περιβόλον. Ἀπὸ τοῦ βάθους παρακειμένου σπηλαίου τὰ ὕδατα, ῥέοντα μετὰ τινος ἠδέος ψιθυροῦ, ἐσχημάτιζον ἐνώπιόν μου ὑγρὰν σινδόνα, ἧς τινος ἡ ἀκίνητος καὶ διαυγῆς ἐπιφάνεια ἐφαίνετο ἀναπαριστώσα τὸν οὐράνιον θόλον. Διεύθυνα τὸ βῆμα πρὸς αὐτὴν μηχανικῶς, καὶ ἐλλοῦσα ἐξηπλώθην ἐπὶ τῆς χλοεῆς καὶ ἠνθισμένης αὐτῆς ὄχθης, ἵνα ἀπολαύσω ἐκ τοῦ πλησίον τὸ θέαμα τῆς λείας καὶ διαυγεστάτης αὐτῆς ἐπιφανείας, ἧτις μοι ἐφαίνετο ὡς τι νέον στερέωμα. Ἐνῶ δὲ προσέκλινον ἠρέμα διὰ νὰ παρατηρήσω τὰ ἐν αὐτῇ, αἴφνης ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ ὑγροῦ ἐκεῖνου κρυστάλλου ἕτερα μορφή προχωρεῖ πρὸς με, καὶ ἐπίσης προσκλίνει διὰ νὰ με θεωρήσῃ. Ἀνασκιρτήσασα ἀποσύρομαι, καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἀνασκιρτᾷ καὶ ἀποσύρεται· θελχθεῖσα καὶ ὑπὸ περιεργείας φερομένη ἐπανερχομαι, καὶ αὐτὴ ἐπανερχεται μετὰ τῶν αὐτῶν βλεμμάτων τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ ἔρωτος. Μὲ ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς εἰκόνης ταύτης, θὰ ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἀτενίζω διαρκῶς κατεχομένη ὑπὸ ματαίου πόθου, ἐν φωνῇ τις δὲν μοι ἔκραζε: « Πᾶν ὅ,τι βλέπεις καὶ θαυμάζεις ἐντὸς τοῦ ὕδατος τούτου, εἶσαι σὺ ἡ ἰδίᾳ, ὧ ἐρατεινὸν πλάσμα » εἶναι ἡ εἰκὼν σου, ἧτις ἐμφανίζεται καὶ ἀποσύρεται μετὰ σοῦ. Ἀλλ' ἐλθέ, θέλω σὲ ὀδηγήσει ἐκεῖ, ὅπου δὲν εἶναι σκιά τις ἢ ἀναμένουσα τὴν ἔλευσίν σου καὶ τὰς γλυκεῖας περιπτύξεις σου· ἐλθέ, διὰ νὰ ἀπολαύσης ἀχωρίστως ἐκεῖνον, οὐτινος εἶσαι ἀληθῆς εἰκὼν. Ὁ ἔρωσ σου θέλει χορηγήσει αὐτῷ πληθὺν πλασμάτων ὁμοίων σοι, καὶ τότε θελεῖς κληθῆ ἢ μήτηρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.»

« Ἀφέθην εἰς τὸν ἀόρατον τοῦτον ὀδηγόν· καὶ μήπως ἠδυνάμην νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸ θέλητρον τῆς φωνῆς αὐτοῦ; Καὶ τρώντι, σὲ εἶδα μετ' ὀλίγον μέγαν καὶ ὠραῖον, καθήμενον ὑπὸ πλάτανον· καὶ ὅμως ὀφείλω νὰ σοὶ ὁμολογήσω, ὅτι μοὶ ἐφάνη ἦττον ὠραῖος καὶ ἦττον χαρῆς, τῆς τρυφερᾶς καὶ ὑγρᾶς

ἐκεῖνης εἰκόνης. Ἐστράφην καὶ ἔφυγον, σὺ δὲ μὲ ἠκολούθησες κράζων: « Ἐπάνελθε, θελκτικὴ Εὐῶ! πῶς; φεύγεις ἐκεῖνον, ἐξ οὗ ἐπλάσθης; Εἶσαι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὅστουν ἐκ τῶν ὀστέων μου. Διὰ νὰ σοὶ χορηγήσω τὴν ὑπαρξίν, ἐθυσίασα μέρος τοῦ σώματός μου· πλησιόθεν τῆς καρδίας μου ἠντλησα τὴν διὰ σὲ ζώην, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἦσαι ἀχώριστος ἀπ' ἐμοῦ. Ἐλθέ, γλυκυτάτη καὶ αἰώνια παρηγορία μου, ἡμισυ τῆς ψυχῆς μου, τῆς ὁποίας τὸ ἕτερον ἡμισυ ζητῶ ἐν σοὶ! » — Τότε ἡ τρυφερὰ χεὶρ σου ἔψαυσε τὴν ἰδικήν μου. Ἀφέθην ὅλη εἰς σὲ, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ἠσθάνθην πόσον ἀνωτέρα τῆς γυναικειᾶς καλλονῆς εἶναι ἡ μεγαλοπρεπῆς χάρις τοῦ ἀνδρός, καὶ ὅτι ἀληθῶς ὠραία εἶναι ἡ ἐν αὐτῷ σύνεσις.»

« Οὕτως ὠμίλει ἡ μήτηρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ διὰ βλεμμάτων πεπληρωμένων συζυγικοῦ θελγήτρου ἐκλινεν ἐν τρυφερᾷ ἐγκαταλείψει ἐπὶ τοῦ προπάτορος ἡμῶν, ἡμιεναγκαλιζομένη αὐτόν. Τὸ ἡμισυ τοῦ πάλλοντος καὶ γυμνοῦ αὐτῆς κόλπου, καθωραϊζόμενον ὑπὸ τῶν ἀτάκτως ἐπαναπαυομένων ἐπ' αὐτοῦ χρυσοπλοκάμων αὐτῆς βοστρύχων, συνεθλίβετο ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ συζύγου τῆς, ὅστις, ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς οὐρανίας αὐτῆς ὠραιότητος καὶ ὑπὸ τῶν εὐπειθῶν αὐτῆς θελγήτρων, ἐξηκολούθει νὰ τὴν ἀτενίζῃ μετὰ παραφόρου ἔρωτος. Εἶτα μειδιῶν περιπτύσσεται αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦ ἀγνωτέρου φιλήματος θλίβει τὰ χεῖλη τῆς μητρὸς τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ Σατάν, πλήρης ζήλοτυπίας, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον, καὶ ὀμνύει τὴν καταστροφὴν τῆς ὑπερτάτης ἐκεῖνης εὐδαιμονίας.»

(Παράγραφοις 1.)

Ο ΓΑΜΟΣ

ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν (1).

Τὸ ἀνθρώπινον γένος συνιστάμενον ἐξ ὕλης, ἐπομένως ὄν φθαρτὸν ἤθελε προῶρος ἐκλείψει ἂν ἢ πάνσοφος τοῦ δημιουργοῦ διάνοια δὲν προενόει νὰ διαπλάσῃ αὐτὸ οὕτως, ὥστε διὰ τῆς διαίρεσέως αὐτοῦ εἰς δύο διάφορα φύλα, διὰ τῆς ἀμοι-

(1) Ἡ διατριβὴ αὕτη ἀνεγνώσθη ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ « ὁ Βύρων » ὑπὸ τοῦ ἐξιοτίμου προέδρου αὐτοῦ κ. Γ. Μουσοῦρη.

βαίας τούτων πρὸς ἀλληλα ῥοπῆς, διὰ τοῦ φυσικοῦ ἐκεῖνου ἐνστικτοῦ τοῦ ἐλκύντος τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο φύλον νὰ ἐπέρχηται ἢ ἐπ' ἀπειρον πολλαπλασιάσῃ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἂν τὸ ἐνστικτον τοῦτο ἔμμεν ἀπεριόριστον, ἂν ὁ λόγος δὲν ἐπέρχεται νὰ κανονίσῃ τὰς σχέσεις ταύτας, ὁ ἀνθρώπος εἰς μόνας τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ὀρμὰς ὑπέικων, καὶ μόνας αὐτὰς νὰ θεραπεύσῃ σπεύδων, ἤθελε κυλισθῆναι πάντοτε εἰς τὴν ταπεινὴν σφαῖραν τῶν ἀλόγων ζώων, κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἀγριώτερος ἐκεῖνων καθιστάμενος, καθ' ὅσον οὐδὲν εἰς τὰς ὀρμὰς ταύτας ἢ φύσις παρενέβαλεν ὄριον. Οὐδὲν εὐγενές, αἰσθημα, οὐδὲν φίλτρον, οὐδεὶς θεσμὸς ἠθικὸς ἤθελε συνέχει τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους· ἐπομένως οὔτε οἰκογένεια, οὔτε κοινωνία ἤθελον ὑπάρχει· ἀκολασίαι, αἰσχρότητες, ἀγρία πάθη, συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπα ὄργια θὰ ἦτο τὸ διηνεκές τοῦ κόσμου τούτου θέαμα. Ὁ λόγος ὅμως, ἡ θεία αὕτη δύναμις δι' ἧς ὁ ἀνθρώπος διακρίνεται τῶν ζώων, ἤλθε νὰ διαγράψῃ ὄρια εἰς τὰς ὀρμὰς αὐτοῦ, νὰ κανονίσῃ τὰς μεταξὺ τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεως σχέσεις καὶ νὰ ὑποβάλλῃ εἰς κανόνας ἀπαρξασαλεύτους πᾶν φυσικὸν ὄρμη.φυτον. Ἐκ τούτου προήλθεν ὁ γάμος. Ὁ γάμος δεσμὸς ἱερός καὶ ἀδιάρρηκτος σκοπεῖ νὰ συνδέσῃ ἀδιασπᾶστως ἀνδρα καὶ γυναῖκα, ὅπως διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ἀρωγῆς ἀνετώτερον φέρωσι τὰ τοῦ βίου. Ἄμεσον ἀποτέλεσμα τοῦ δεσμοῦ τούτου εἶναι ἡ τεκνοποίησις καὶ διὰ ταύτης ὁ σχηματισμὸς τῆς οἰκογενείας. Εἶναι λοιπὸν ὁ γάμος ἡ πρώτη ἀρετηρία, ἀπ' ἧς ὀρμώμενος ὁ ἀνθρώπος εἰσάγεται κατ' ὀλίγον διὰ τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ θὰ ἴδῃ τὸ πρῶτον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐν αὐτῇ θὰ ἐκφέρῃ τὰς πρῶτας λέξεις, θὰ αἰσθανθῇ τὰς πρῶτας κλίσεις, θ' ἀκούσῃ τὰ πρῶτα διδάγματα· ἐν αὐτῇ ἐν ἐνὶ λόγῳ θὰ γεννηθῇ, Ὁ ἀναπτυχθῇ καὶ θὰ μορφωθῇ. Ἡ οἰκογένεια εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, τὸ προκαταρκτικὸν σχολεῖον, δι' οὗ μορφούμενος ὁ ἀνθρώπος εἰσάγεται κατόπιν εἰς τὸ μέγα τοῦ κοινωνικοῦ βίου πανδιδακταίον· εἶναι τὸ δημιουργεῖον ἐνθα δημιουργεῖται αἱ ἀγαθὰ ἢ φαῦλαι ψυχαί. Ὅσῳ λοιπὸν καλλίτερον εἶναι συγκεκροτημένη ἡ οἰκο-

γένεια, ὅσῳ ἠθικώτερος καὶ στερεώτερος ὁ συνέχων αὐτὴν δεσμὸς, τοσοῦτον χρηστέροι καθίστανται οἱ ἀνθρώποι, τοσοῦτον ἠθικώτερα σχηματίζεται ἡ κοινωνία· ὅσῳ δὲ χαλαρώτερος εἶναι ὁ θεσμὸς οὗτος, ὅσῳ ὑλικώτερος ὁ σκοπὸς αὐτοῦ, τοσοῦτον φαυλότερα μορφοῦνται τὰ ἦθη, τοσοῦτον εὐκολώτερον διαφθείρονται οἱ χαρακτῆρες.

Ἀνάγκη ὅθεν ὅπως οὐχὶ ὑλικὴ καὶ πρόσκαιρος ἀπόλαυσις, ἀλλ' ἠθικὴ ἡδονὴ καὶ πεποιθήσις ἀρμονικῆς συμβιώσεως ἀπ' ἐνός, καὶ τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τῆς κοινωνίας ἀπ' ἐτέρου ὧτι τὰ πρῶτα τὰ γάμου ἐλατήρια.

Τὴν ἀνάγκην ταύτην καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι ἠσθάνθησαν. Ὁ Πλάτων πρῶτους πάντων τοὺς γαμικούς ἔταττε νόμους, ὁ δὲ Ὁράτιος τὴν πτωσίν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ μεγαλείου εἰς τὴν παραβίασιν τῆς ἱερότητος τοῦ γάμου πρὸ πάντων ἀπέδωκεν. Ὁ Πλούταρχος καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι κατὰ τὰς ἀτομικὰς αὐτῶν πεποιθήσεις καὶ τὰς τότε ἐπικρατούσας ἰδέας περὶ τῆς ἀνάγκης ταύτης ἐπραγματεύθησαν. Καὶ οἱ νομοθέται δὲ οὐ μόνον τὰ τοῦ γάμου λεπτομερῶς νὰ ρυθμίσωσι δέον ἐνόμισαν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τοῦ συζυγικοῦ βίου τὰ ἄδυστα εἰσερχόμενοι εἰς ὠρισμένους ὑπέδαλον κανόνας καὶ αὐτὰς τὰς στενωτέρας τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους σχέσεις. Ἡ διαρρυθμίσις αὕτη καὶ ἀκατάλληλος καὶ ἀδικος ἦτο, ὡς ἦτο ἀκατάλληλος καὶ ἀδικον ὁλόκληρον τὸ ἐπικρατοῦν τότε κοινωνικὸν σύστημα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καθ' ἣν ὡς δόγμα πίστεως ἐθεωρεῖτο, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν γεννῶνται φύσει ἐλεύθεροι, οἱ δὲ φύσει δούλοι, ὅτε ἡ γυνὴ ἐθεωρεῖτο ὡς ὄν κατώτερον τοῦ ἀνδρός, πάσης δὲ αὐτενεργείας στερουμένη εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐχρησίμευεν, ἢ εἰς τὸ νὰ θεραπεύῃ τὰς κτηνώδεις τοῦ ἀνδρός ὀρέξεις, ἀδύνατον ἦτο ν' ἀνέλθῃ ὁ γάμος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, εἰς ἣν ὑπὸ τε τοῦ φυσικοῦ καὶ αἰωνίου δικαίου καὶ τῶν ἀμετατρέπτων τῆς ἠθικῆς κανόνων προωριζέτο. Καὶ μὲν ἡ πολυγαμία ἦτο πολλαχοῦ ἀπιγορευμένη, ἀλλ' ἐπιτρεπομένης τῆς παλακείας ἢ ἀπαγόρευσις αὕτη εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευε· καίτοι δὲ οἱ νομοθέται προσεπάθουν διὰ πολλῶν νὰ περιορίσωσι τὸ κακίον, ἐπειδὴ ὅμως ὁ συζυγικὸς βίος οὐδὲν παρείχε θελγήτρον, καὶ

όντος μεθ' οὗ θὰ συνδέσῃ τὴν τύχην του καὶ περὶ τοῦ τῶν τέκνων, τὰ ὅποια ἡ πράξις; του αὐτῆ θὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον, ἐμμέσως δὲ καὶ περὶ αὐτῆς τοῦ ὄλου ἔθνους τῆς τύχης.

Πρώτιστον λοιπὸν καθήκον ἔχει ὁ ἀνὴρ (καὶ λέγω ὁ ἀνὴρ, διότι αὐτὸς καθὼ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἔχει πᾶσαν τὴν εὐθύνην) νὰ καταμετρήσῃ τὰς δυνάμεις του καὶ νὰ ἴδῃ, ἂν ἦναι εἰς κατάστασιν νὰ διαθρέψῃ οἰκογένειαν καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν δέουσαν ἀγωγὴν, ὅπως μὴ παρασύρῃ εἰς τὸ ἄρμα τῆς ἰδίας δυστυχίας τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, καὶ γίνῃ οὕτω ἀφορμὴ τοῦ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν κακίαν καὶ εἰς τὸ ἔγκλημα ὄντα ἀγνά καὶ ἀθῶα. Εἴμεθα ἀμείλικτοι πολέμιοι τῆς ἀγαμίας καὶ θεωροῦμεν ὡς ἔγκληματοῦντας κατὰ τῆς κοινωνίας ἐκείνους, οἵτινες, δυνάμενοι κάλλιστα νὰ γίνωσιν ἀγαθοὶ οἰκογενειάρχαι ἀποστεροῦσιν ἑαυτοὺς τῶν θεληγῆτρων τοῦ συζυγικοῦ βίου καὶ, ἡ καθίστανται ὄλως ἄχρηστοι εἰς τὴν κοινωνίαν ἢ μὴ δυνάμενοι νὰ δαμάσωσι τὰ πάθη αὐτῶν, ὅπερ καὶ συνεχέστερον, ἐπιβουλεύονται τὴν τιμὴν τῶν οἰκογενειῶν, γιγνόμενοι οὕτοι ἡ ὀλεθριωτέρα τῆς κοινωνίας πανῶλη. Ἀλλὰ καίτοι δὲν τυγχάνουσιν ἀγνωστὰ ἡμῖν τὰ ὀλέθρια τῆς ἀγαμίας ἀποτελέσματα, προτιμῶμεν ὁμῶς ταύτην ἀπὸ τὸ εἶδεχθῆς θέαμα ὀλοκλήρου οἰκογενείας εὐρισκομένης ἐν ῥυπαρᾷ ἐλεεινότητι καὶ προσπαθοῦσης νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον τῆς διαίτης ἐπαιτείας, πολλάκις δὲ καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ ἔγκληματος. Μετὰ τοῦτο ἔρχεται κατὰ δεύτερον λόγον ἡ ἐκλογὴ τοῦ συζύγου, καὶ ἐνταῦθα οὐχὶ ὁ ἀνὴρ μόνος ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ καὶ οἱ κηδεμόνες αὐτῆς καθήκον ἔχουσι νὰ προβῶσι μετὰ τῆς δεούσης περισκέψεως καὶ ἐπιφυλάξεως, ὅπως μὴ ἀπατηθῶσιν ἀπὸ τὸ ἀπατηλὸν δέλεαρ τοῦ κάλλους, ἢ ἀπὸ τὴν καταθαμβοῦσαν λάμψιν τοῦ πλούτου. Ὁ γάμος δὲν εἶναι ἀπλοῦν τι συνάλλαγμα σκοποῦν τὴν μεταβίβασιν δικαίωματος ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον διὰ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ὕλικόν συμφέρον καὶ ἀπὸ τὴν αὐθαίρετον θέλησιν τῶν συναλλασσομένων οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τυχαία σύμβασις πρόσκαιρον καὶ παροδικὴν ἀφορῶσα ἀπόλαυσιν, διὰ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι

πρέπει ν' ἀποβλέψωμεν εἰς τὸν πλοῦτον ἢ τὸ κάλλος συνιστῶντας αὐτόν. Ἀπ' ἐναντίας· ἐπειδὴ εἶναι αἰώνιος καὶ ἀποβλέπει εἰς ὑψηλότερόν τινα καὶ ἀγιώτερον σκοπὸν, ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτῶνται μεγάλα ἠθικὰ καὶ ὕλικὰ συμφέροντα, εἶναι ἀνάγκη ὅπως αὐτοὶ οἱ εἰς γάμον συνερχόμενοι αἰσθανθῶσιν ἐνδομύχως συμπάθειαν ἀμοιβαίαν ἔλκουσαν ἀλλήλους, καὶ προσερχομένην οὐχὶ ἐκ τῆς στιγμιαίας παραφορᾶς ἐρωτικοῦ πάθους, ἀλλ' ἐκ τῆς πεφωτισμένης κρίσεως καὶ μετὰ γνῶσιν ἀκριβῆ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων ἀλλήλων. Ἄν ὁ γάμος δὲν ὀρμᾶται, ὅθεν εἴπομεν, ἂν οἱ ἄνθρωποι συνδέωνται διὰ τοῦ δεσμοῦ τούτου, ἐλκυόμενοι ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ κάλλους ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ τὴν δελεαστικὴν τοῦ χρυσοῦ λάμψιν, εὐθὺς ἅμα ἐκλείψωσιν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις, ἅμα ἐπέλθῃ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ποθομένου ἀποβάλλει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἠθικὴν δύναμιν καὶ θεωρεῖται οὐχὶ πλέον ὡς ἡ ποθητὴ ἐκείνη συμβίωσις, τοσοῦτον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν συντελεστικὴ, ἀλλ' ὡς ζυγὸς βαρῦτατος, ἀφ' οὗ σπεύδουσι πολυτρόπως ν' ἀπαλλαχθῶσιν, ἐξ οὗ ταράττεται ἡ οἰκογενειακὴ ἀρμονία, καὶ τὰ τέκνα ἀνατρεφόμενα ὑπὸ τὴν ψυχοφθόρον ἐπήρειαν τοῦ ἔγκληματος, ἢ ἐν τῇ θείᾳ διηνεκῶν, μεταξὺ τῶν γονέων τῶν διαπληκτισμῶν, μένουσιν ἐστερημένα πάτης ἠθικῆς διδασκαλίας καὶ ἀντὶ νὰ γίνωσι χρηστοὶ πολῖται ἀποβαίνουσιν οἱ κινδυνώδεστοι τῆς κοινωνίας ὀλετῆρες.

Ταῦτα λέγοντες δὲν θέλομεν ν' ἀποκλείσωμεν τοῦ γάμου τὸ κάλλος καὶ τὸν πλοῦτον. Ἀπ' ἐναντίας· ἐπειδὴ τὸ πρῶτον εἶναι πολλάκις ἐξωτερικὸν κάτοπτρον ἐσωτερικῆς καλλονῆς, ὁ δὲ πλοῦτος εἰς καλὰς χεῖρας εὐρισκόμενος εἶναι χρῆμα ἐπωφελέστατον εἰς τε τὰ ἄτομα καὶ τὰς κοινωνίας, θεωροῦμεν αὐτὸ λίαν συντελεστικὸν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκόμενου ὑπὸ τοῦ γάμου σκοποῦ, ἀλλὰ λέγομεν μόνον ὅτι αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ἦναι τὰ κύρια αὐτοῦ ἐλατῆρια, ὡς συνεχέστατα παρ' ἡμῖν συμβαίνει, διότι τότε θὰ λάβωσι χώραν ὅσα προεδείξαμεν. Ποσάκις δὲν εἶδομεν ἀνθρώπους, οἵτινες ὑπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ κάλλους παρασυρθέντες ἐφαντάσθησαν ὅτι οἱ εὐδαιμονέστατοι θὰ καθίσταντο τῶν ὀνητῶν ἂν κατῴρθουν νὰ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΤΙΑ

ΤΟΥ ΟΜΕΡ

Πρὸ εἴκοσι ἢ καὶ εἴκοσι πέντε περίπου ἐτῶν νέος τις, παρουσιασθεὶς εἰς *Βιδύριον* ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν διοικητὴν *Χουσεῖν-πασᾶν*. Ὁ νέος αὐτὸς ἦτο ὠραῖος ὡς κόρη καὶ μεγαλοπρεπὴς ὡς ἡμίθεος. Εἶχε τὴν ὄψιν λευκὴν καὶ καθαρὰν, τὸ βλέμμα γλυκὺ καὶ ὀξύτατον, τὸ ἀνάστημα ῥωμαλέον. Οἱ Τοῦρκοι, τιμῶντες εἰς ἄκρον τὰς εὐγενεῖς φυσιογνωμίας, τὸν ὑπεδέχθησαν εὐμενῶς, καὶ ἔδειξαν πρὸς αὐτὸν τὸ κατάλυμα τοῦ Πασᾶ. — Ὁ Χουσεῖν ἐστρατοπέδευε τότε παρὰ τὸ *Βιδύριον*. Ἐνῶ δὲ τινα τῶν ἡμερῶν ἐξύπνησε δὴσθυμος, ὁ νέος ἄγνωστος εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν του.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ πασᾶς.

— Νὰ ὑπηρετήσω τὴν ὑψηλότητά σας.

— Ἄ, σὺκτηρ, ἔχω πολλοὺς ὑπηρετάς, ὦρα σου καλὴ. Κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν τουρκικὴν καὶ οἱ ἐλάχιστοι τῶν ἀνθρώπων προσφέρουσι δῶρα πρὸς τοὺς μεγιστᾶνας. Καὶ ὁ ἡμέτερος νέος ἐκβαλὼν τι ἀπὸ τὸ θυλάκιον, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν πασᾶν καθικετέας αὐτὸν νὰ τὸ δεχθῇ.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ πασᾶς ἀνοιξας τὸν φάκελλον.

— Χειρόκτια, αὐθέντα.

— Καὶ εἰς τί χρησιμεύουν αὐτὰ, βρε ὀλοὺν! (παιδί)

— Ὅταν περιπατῆς εἰς τὸν ἥλιον, αἱ ἀκτίνες του δὲν θὰ καίουν τὰς χεῖράς σου (αἱ τοῦ Χουσεῖν ἦσαν λευκότεραι,) καὶ ὅταν θὰ κρατῆς τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου σου, τὰ δάκτυλά σου δὲν θὰ πληγόνωνται ἀπὸ τὸ σκληρὸν δέρμα.

— Καὶ πῶς φοροῦνται αὐτὰ τὰ διαβόλια χειρόκτια;

Ὁ νέος ἔβαλεν ἀμέσως τὸ ἐν τούτων εἰς τὸν πασᾶν, ὅστις ἠσπάσατο αὐτόν.

— Καὶ τὸ ἄλλο;

Ὁ νέος ἔβαλε καὶ τὸ ἄλλο. Ὁ δὲ Χουσεῖν ἐκροτάλισε τρεῖς τὰς χεῖρας, τὰς ὁποίας ἀνέτεινεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ του εἰσερχόμενοι ἠτένιζον χαίροντες τὰ χειρόκτια. Δυνάμει τῶν χειροκτίων τούτων τὰ ὅποια ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐθρῦμαζον ὁ τε πασᾶς καὶ οἱ

συνδέωσι τὴν τύχην των μετὰ τούτων, τὰ ὅποια ἐν τῇ παραφορᾷ τοῦ ἐρωτῶντων ὑπεράνθρωπον ἐνόμισαν! τί δὲ συνέβη; μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ποθομένου, μετὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκβασιν τῶν ἀγώνων των ἐνόησαν, βραδέως ὁμῶς, ὅτι φροῦδα ὄνειρα ἦσαν αἱ ἐλπίδες των, κόρος δὲ καὶ ἀηδία διεδέχθη τὸ ἄσβεστον κκλούμενον πῦρ τοῦ ἐρωτος. Τούτων δὲ πολὺ ὀλεθριώτερα ἔχουσι ἀποτελέσματα τὰ συνοικέσια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα (τὰ θήλαα συνήθως) παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν θέλησιν, καθίστανται ὁ μᾶλλον ἀφορητὸς τῶν ζυγῶν. Τὰ τοιαῦτα συνοικέσια δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ὁ ἱερός ἐκεῖνος δεσμός ὁ ὑπὸ τε τῶν θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων ὑπαγορευόμενος νόμων, ἀλλ' ὡς αἰσχρὰ σαρκὸς καπηλεία, ὕλικὰς ἀπολαυτὰς καὶ θεραπείαν κτηνωδῶν ὀρέξεων σκοποῦσα. Οἱ γονεῖς ὑπὸ ἀνοσίτου πλοῦτου ἐπιθυμίας κινούμενοι ἐκβιάζουσι πολλάκις τὴν θέλησιν τῶν θυγατέρων των, ἐξαναγκάζοντες αὐτὰς νὰ νυμφευθῶσιν ἀνδρας, οὓς ἐκεῖναι ἀποστρέφονται· ἐκ τούτου αὐταὶ οὐδεμίαν εὐρίσκουσαι εἰς τὸν συζυγικὸν βίον ἠδονὴν, ἀθετοῦσι τὴν συζυγικὴν πίστιν καὶ οὕτω αὐταὶ μὲν καθίστανται ὑψηλῆς περιωπῆς ἐταῖραι, οἱ δὲ δυστυχεῖς σύζυγοί των γίνονται ἐν ἀγνοίᾳ των οἱ ἐπίστημοι αὐτῶν *προαγωγοί*.

Δυστυχῶς τὰ συνοικέσια ταῦτα δὲν εἶναι σπάνια ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς αἰῶνι, τῷ αἰῶνι τούτῳ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης τελειοποιήσεως. Ἡ παραγνώρισις αὕτη τοῦ γάμου καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς μᾶλλον πεπολιτισμένοις ἔθνεσι λαμβάνουσα χώραν εἶναι τὸ σπουδαιότερον νόσημα τῶν σημερινῶν κοινωνιῶν καὶ ἡ κυρία πολλῶν δυστυχημάτων ἀφορμὴ. Εἰς τὴν νέαν γενεάν ὑπὸ τὰς ὑγίεις τῆς ἠθικῆς ἀρχᾶς ἀνατραφείσαν καὶ θηλάσασαν τὸ γάλα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ ἀποκείται νὰ διορθώσῃ καὶ τὸ κακὸν τοῦτο καὶ ἀναβιβάσῃ οὕτω τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν περιωπῆν, εἰς ἣν ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ προωρίσθη.

Γ. ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ.

ἐνθα μετέφερον ἔτι κατὰ τὸ 1808, 1809 καὶ 1811 διάφορα ὀστᾶ συναχθέντα κατὰ διαφόρους ἀνασκαφάς. Κατὰ τὸ 1810 καὶ 1811 τῇ διαταγῇ τοῦ νομάρχου τοῦ Σηκουάνα κατεσκευάσθησαν, δι' ὅλους μεθοδικοῦ συστήματος καὶ ἐπεστρώθησαν αἱ στοᾶ καὶ τὰ σπήλαια διὰ κεφαλῶν καὶ ὀστέων ἀνθρωπίνων.

Ἡ κυριωδέστερα εἴσοδος εἰς τὰς Κατακόμβας εὐρίσκεται ἐν τῇ αὐλῇ τῆς δυτικῆς σκιάδος τῶν ἀρχαίων ὀρίων τῆς Κολάσεως ἢ τοῦ Ὁρλεάν. Κατερχόμενός τις ἐν αὐταῖς δι' 90 βαθμίδων εὐρίσκεται ἐντὸς στοᾶς ἐχούσης ὕψος μὲν 19 μέτρων πλάτος δὲ 10' διὰ τῆς στοᾶς ταύτης πορεύεται εἰς ἑτέραν, μετὰ πολλὰς δὲ στροφὰς βλέπει τὰς κατὰ τὸ 1777 πρὸς στερέωσιν τοῦ μεγάλου ὑδραγωγοῦ τοῦ Arcueil γενομένης ἐργασίας· κατόπιν διατρέχων μακρὰς καὶ ἐλικοειδεῖς στοᾶς κατέρχεται διὰ κλίμακος ἐν τινι ὑποδεστέρω λατομείῳ, ἀφ' οὗ δι' εὐμεγέθους στοᾶς ἔρχεται ἐν ἑτέρῳ λατομείῳ ἐν ᾧ παρουσιάζεται αὐτῷ μεγάλη τις στήλη ἀκανόνιστος, λελαξευμένη ἐπὶ τιτανώδους βράχου, παρουσιάζοντος ἔχνη ὑπογείου ρεύματος· μετ' αὐτὴν ἄλλη τις στήλη ὑπάρχει ἐκ σκληρῶν πετρῶν κεκαλυμμένη διὰ φλοιοῦ ἐκ τιτανώδους ἀλαβάστρου χρώματος φαιοῦ καὶ ὑποκιτρίνου· 80 δὲ μέτρα πέραν τῆς στήλης ταύτης παρουσιάζεται ὁ διάδρομος τῶν Κατακομβῶν.

Ἐνταῦθα ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐπιγραφῶν αἱ ἐξῆς δύο :

«Has ultra requiescunt beatam spem expectantes,» δηλ. «Ἡέραν τῶν ὀρίων τούτων ἀναπαύονται τὰ ὀστᾶ τῶν περιμενόντων βίον καλλίτερον·» καὶ ἡ «Στῆθι! ἐνταῦθα τὸ βασίλειον τοῦ Θανάτου.»

Ἐμνημονεύσαμεν πολλῶν πρὸς κατάβασιν εἰς τὰς Κατακόμβας εἰσόδων. Τρεῖς ὅμως εἰσὶν αἱ κυριώτεραι· ἡ πρώτη καὶ συνήθως εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς αὐλῆς τῆς δυτικῆς σκιάδος τῶν ἀρχαίων ὀρίων τῆς Κολάσεως ἢ τοῦ Ὁρλεάν· ἡ δευτέρα ἢ τοῦ Τάφου Ἰσουάρ, ἣτις ἐκλείσθη ἀπὸ τοῦ 1794 καὶ ἡ τρίτη ἢ τοῦ τάφου Μονσουρῆ παρὰ τὴν ὁδὸν Voie Creuse ἢ ἀρχαίαν ὁδὸν τῆς Ὁρλεάνης, ὀλίγον τι ἀπέχουσα τοῦ ὑπογείου ὑδραγωγοῦ τοῦ Arcueil.

Ὅτι καλεῖται βωμὸς τῶν ὀβελίσκων κατεσκευάσθη κατὰ τὸ 1810 πρὸς στερέωσιν τῶν θόλων τοῦ λατομείου, οὗ αἱ καταπτώσεις ἐνεποίουν μέγαν φόβον. Ὁ βωμὸς οὗτος ὡς καὶ οἱ ὀβελίσκοι εἶναι ἀρχαίου ῥυθμοῦ αἱ δὲ βάσεις αὐτῶν κατεσκευασμένοι ἐξ ὀστέων, διότι φαίνεται ὅτι διεύθυνε τὸν ἀρχιτέκτονα ὁ Θάνατος, ὡς ἀρχῶν τοῦ πενθίμου τούτου κατοικητηρίου. Ἄλλαι πρὸς στερέωσιν τῶν θόλων οἰκοδομαὶ ἔλαβον σχήματα τάφων ὀνομασθεῖσαι σαρκοφάγος ἢ τάφος τοῦ Τιλβέρτου, διαστήμου τινὸς ποιητοῦ Θανόντος ἐν μεγίστῃ πενίᾳ.

Ἡ ἐπιτύμβιος Λυχνία εἶναι ἀρχαίου ῥυθμοῦ ἢ δὲ βάσις αὐτῆς ἐξ ὀστέων· παρὰ τῇ λυχνίᾳ ταύτῃ ὑπάρχει στήλη ἐφ' ἧς ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή :

«Memento quia pulvis es» ἤτοι «Μνησο ὅτι εἶ χοῦς.» Ἐν ἄλλῃ στήλῃ ὑπάρχουσι ῥητὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Παρεκκλήσια, ὀνομαζόμενα τὸ μὲν Τάφος τῆς Ἐπαναστάσεως, τὸ δὲ Τάφος τῶν Θυμάτων, περιέχουσιν ὡσαύτως μέγαν ἀριθμὸν ἐπιγραφῶν καὶ ὀστᾶ τῶν θυμάτων τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῶν σφαγῶν τῆς 2 καὶ 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1792.

Πηγὴ τις, παρὰ τὰς ἐργασίας πρὸς στερέωσιν τοῦ θόλου ἀνακαλυφθεῖσα, ὀνομάσθη μὲν τότε πηγὴ τῆς Ἀθήνης κατόπιν ὅμως κρήνη τῆς Σαμαρίτιδος ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῇ ἐπιγραφῆς ἀναμνησκούσης τοὺς λόγους, οὗς ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Σαμαρίτιδα ἀπηύθυνεν.

Εἰς τὰς κάτω Κατακόμβας κατέρχεται τις διὰ κλίμακος ὑπὲρ κατεσκευάσθη ὑδραγωγὸς φέρων τὰ ὕδατα τῆς γειτονικῆς πηγῆς εἰς τὰ φρέατα τοῦ Ἰζουάρ. Ἐντεῦθεν φαίνεται παχυσία τις στήλη ἐγερθεῖσα πρὸς στήριξιν τῆς ὀροφῆς τοῦ λατομείου· ὡς ἐπιγραφή τῆς στήλης ταύτης εἰσὶ κεχαραγμένοι τέσσαρες στροφαὶ ῥῶδης, συντεθείσης ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πίου Γαυγανέλη. Τέλος ἀνέρχεται τις εἰς τὰς ὑψηλοτέρας στοᾶς, διατρέχει μακρὸν τινα διάδρομον, εἰς οὗ τὸ τέρμα παρουσιάζεται κλίμαξ 17 μέτρων ὕψους, κατεσκευασθεῖσα τὸ 1784 παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ χωρίου Μονσουρῆ εἰς petit-Moutrouge φέρουσαν. Ἡ ὁδὸς αὕτη ὀνομάσθη ὁδὸς τῶν Κατακομβῶν.

Εἰς τὸ ὕψος τῆς κλίμακος ταύτης ἐπαναβλέπει τις εὐχαρίστως τὸ φῶς, χαίρων ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ πενθίμου λαοῦ μεθ' οὗ μετ' οὐ πολὺ μέλλει, οὕτως εἰπεῖν, νὰ συμβιώσῃ.

Κατ' ἔτος ἐπισκέπτονται τὰς Κατακόμβας μηχανικοὶ πρὸς βεβαίωσιν τῆς καλῆς καταστάσεως τῶν θόλων καὶ κρυπτῶν ἐφ' ὧν, ὡς γνωστὸν, ὠκοδόμηται μέρος τῆς ἀριστερᾶς τῶν Περσιῶν ὄχθης.

Κατὰ τὸν φεβρουάριον τοῦ 1860 πολλοὶ περιέργοι συνώδευσαν τοὺς μηχανικούς. Ἄμα τῇ εἰσόδῳ δίδεται ἐκάστῳ λαμπάς, ἧς δὲν ἀποχωρίζεται κατὰ τὴν ἐξοδὸν· φύλαξ δὲ ἀριθμεῖ τοὺς εἰσερχομένους. Ἡ ἀριθμησις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις ἐντὸς τῶν Κατακομβῶν· τοῦτο δὲ ἵνα μή τις περιεπλανήθῃ.

Ὁ ἀὴρ εἰς τὰς στοᾶς ταύτας, ὧν μία ἔχει ἕκτασιν 7 κοιλομέτρων, εἶναι πυκνός, διαπεραστικός καὶ ὑγρότατος. Προσθέσωμεν ὅτι κατὰ τὸν ὑποχθόνιον τοῦτον περίπατον καταλαμβάνεται τις ἐκ θαλασσίας λύπης καὶ οὐδὲ κἂν σκέπτεται νὰ προφέρῃ λέξιν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΣΑΜΟΥΗΛ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἑτυμολογικὰ τινῶν μετάλλων.

Περὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Μεταξὺ τῶν εὐγενῶν ἢ πολυτίμων μετάλλων τὸ πολυτιμότερον ἀπάντων εἶναι ὁ χρυσοῦς καλούμενος Adrum, Or, Gold γερμανιστὶ ὀνομάζεται ἐπίσης Sol ἥλιος. Τὸ μέταλλον τοῦτο ἐκλήθη Aurum ἐκ τῆς ἐλληνικῆς λέξεως αὖρον, θέτω αὖρον καὶ ἐξ αὐτῶν Ὀρσαυρός· ἐπεκλήθη Sol ἥλιος ἕνεκα τῆς λάμψεως αὐτοῦ καὶ τοῦ χρυσιζόντος κιτρίνου χρώματος ὀμοιάζοντος μετὰ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ διὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ δὲ γερμανικὸν ὄνομα Gold εἶναι τροποποιήσις τῆς λέξεως gelb τὸ ὅποιον σημαίνει κίτρινον χρυσιζόν, ἕνεκα τοῦ χρυ-

ματος τοῦ χρυσοῦ. Τὰ δὲ διάφορα ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένα ἄλατα καὶ ἄλλα χημικὰ σκευάσματα ἐκλήθησαν Salia Auri ἢ κατὰ τὸν ἥλιον Salia Solis. Ὁ δὲ ἀργυρος ἐπίσης δευτερεύον μέταλλον ὡς πρὸς τὸ πολυτιμὸν αὐτοῦ καὶ τὴν αὐτοῦ ἀξίαν ὀνομάζεται Argentum, Argent, ἀργυρος· ἐπειδὴ ἦτο ἀριερωμένον εἰς τὴν Σελήνην καὶ ἐπίσης εἰς τὴν Ἀρτέμιδα ἐπεκλήθη ἐπίσης Luna καὶ Artemis καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἐκ τοῦ ἀργύρου ἄλατα Salia Argenti ἢ Salia Lunae τὸ λατινικὸν ὄνομα Argentum ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀργυροῦ τὸ ὅποιον σημαίνει λευκὸν, στίλβον λαμπρίζον ἕνεκα τῆς τοῦ μετάλλου λευκότητος ἢ τῆς αὐτοῦ λάμψεως.

Ταῦτα περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῶν ὀνομάτων τῶν δύο τούτων εὐγενῶν ἢ πολυτίμων μετάλλων.

ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Περὶ Σιδήρου.

Τὸ χρησιμώτατον ἀπάντων τῶν γνωστών μετάλλων εἶναι ὁ σίδηρος, Ferrum λατινιστὶ καλούμενος ἢ τοῦ σιδήρου εὐρεσις εἶναι σύγχρονος μετὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ πιθανῶς ἢ χρῆσις τοῦ μετεβιβιάσθη ἐκ τῆς Ἀσίας καθὼς ὁ Μωϋσῆς ἀναφέρει περὶ μαχαίρων καὶ ὕπλων ἐκ σιδήρου, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς διένειμεν εἰς τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου ἀθλήσαντας νέους, σφαιρας ἐκ σιδήρου ὡς τὸ κάλλιστον βραβεῖον, μόλα ταῦτα τὰ τῶν ἀρχαίων ὅπλα συνίσταντο ἐκ χαλκοῦ καὶ κασιτέρου μὴ κελῶς ἐγνωσμένης τῆς τοῦ σιδήρου χρήσεως καὶ κατεργασίας αὐτοῦ. Ὁ Σίδηρος ἦτο ἀριερωμένος εἰς τὸν Ἄρην καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη Mars καθὼς τὰ ἐκ σιδήρου ἄλατα καὶ σκευάσματα Salia Martis seu Martialia. Τὸ ὄνομα τοῦ μετάλλου Ferrum ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ λατινικοῦ ῥήματος ferre τὸ ὅποιον σημαίνει βραπτῶ—κρατῶ, ἕνεκα τῆς σκληρότητος αὐτοῦ, ἀντέχοντος εἰς τὸ βάρος. Ἐκαστον ἐργαλεῖον ἐκ τοῦ μετάλλου τούτου κατεσκευασθὲν ἐκλήθη Ferrum, Σιδηροῦν.

ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Ἑτυμολογικὰ τῶν ὀνομάτων τινῶν φυτῶν.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων γνωρίζουσι καὶ ἤκουσαν περὶ τινος εἰς τὴν ἰατρικὴν χρῆσιμου ῥίζης, ἣτις ἐν εἴδει κόνης καὶ πρὸ πάντων ἐν εἴδει σεραπίου ἐφαρμόζεται ὡς φάρμακον ἐμετικόν, καλουμένη Jpecacuanha. — Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ῥίζα αὕτη παράγεται ἐκ τινος φυτοῦ μικροῦ φυόμενου εἰς τὰς τάφρους καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς εἰς τὴν Βρασιλίαν τῆς Ἀμερικῆς.

Τοῦτο ἐξήγεται διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς ῥίζης Jpecacuanha καθότι κατὰ τοὺς ἐτυμολόγους ἡ λέξις αὕτη ἐτυμολογεῖται ἐκ 4 λέξεων βρασιλιανικῶν ἐκ τῶν λέξεων J pro caa goene. J σημαίνει φυτὸν μικρὸν, ρε εἰς τὸν δρόμον, caa γόντον, goene ἐμετικὴν δύναμιν, ὥστε ἐντὸς τῆς λέξεως αὐτῆς ἐνδιπλασιάζονται ἅπαντα τὰ τοῦ φυτοῦ τούτου χαρακτηριστικά ὅθεν Jpecacuanha ἢ Jpecacuanha σημαίνει μικρὸν φυτὸν, φυόμενον εἰς τοὺς δρόμους ἢ τάφρους ἔχον ἐμετικὴν ἐνέργειαν.

Περὶ Ῥοδιᾶς.

Τίς δὲν γνωρίζει τοὺς ὠραίους καρποὺς τῆς ῥοδιᾶς τοὺς προερχομένους ἐξ ἐνὸς τῶν ὠραιωτέρων ὕμνων ἢ δένδρων τοῦ κόσμου. Τοῦτο τὸ ὄνομα ἐρεθὶν φυτὸν ἀνήκει ὁμοίως μένον εἰς τὰ μεσημβριὰ κλίματα καὶ ὀνομάζεται ἐπιστημονικῶς Punica Granatum. Τὸ ὄνομα Punica ἢ punicus σημαίνει τὴν χώραν Καρχηδόνα τὴν σήμερον Τύνιδα ἐνεκα τῆς πλασματικῆς τοῦ δένδρου τούτου εἰς τὴν χώραν ταύτην ἄλλοι ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν punicas δηλ. βελύχον, ἐρυθρὸν, ἐκ τοῦ χρώματος τῶν καρπῶν καὶ ἀνθῶν. Τὸ ἀρχαῖον γρῆμα τῆς Καρχηδόνας ἦτο τὸ ἐρυθρὸν color punicus καλούμενον.

Ἐκτὸς τῆς ὀροσιτικῆς ὀνόμασι τῶν κόκκων τοῦ καρποῦ τούτου, ὁ φλοιὸς τῆς ῥίζης τοῦ ὅρκου εἶναι ἀσφαλῆς μέσον κατὰ τῆς ταινίας καὶ πρὸς τοῦτο οἱ φλοιοὶ τῶν καρπῶν αὐτοῦ ἐνταῖμα καὶ ἰσχυρὰ ὀροσιν. Θεωροῦντες ὅτι ἡ ῥοδιὰ ἀνήκει εἰς τὴν ὀροσιν καὶ ἐν Ευρώπῃ εἰς τὴν μεσημβριὰν καὶ

ἐμπεριέχοντες μεγίστην ποσότητα βυρσοειδοφινῆς ὕλης καὶ ἐπίσης δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι πρὸς κατασκευὴν μελάνης, εἰς τὰ βάρεια πρὸς μελανοχρωματισμὸν τῶν ὑφασμάτων, ὅθεν ἀδίκον νὰ ἀπορριφθῆ τόσον χρήσιμος οὐσία.

Περὶ Ἑλελίσκου.

Ἡ φασκομηλέα εἶναι ἐκ τῶν πλέον γνωστῶν φυτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπειδὴ εἶναι συγχρόνως τόσον χρήσιμον εἰς τὴν κοινὴν βίον ὡς οἰκιακὸν φάρμακον ἐθέτομεν ὀλίγας λέξεις περὶ τούτου. Ἡ φασκομηλέα καλεῖται ἐλληνικῶς «Ἑλελίσκον» καὶ τοῦτο τὸ τοῦ φυτοῦ ἐλληνικὸν ὄνομα ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἐλαύνειν τὸν σάκελον, διώκειν, θεραπεύειν τὸν σάκελον. Πρὸς Ῥωμαίους καλεῖται τοῦτο τὸ φυτὸν Salvia ἐκ τοῦ ῥήματος Salvaro θεραπεύειν, σώζειν ὡς πρὸς τὴν τοῦ φυτοῦ τούτου ἰαματικὴν ἐνεργειαν, ὅθεν ἢ κοινῶς λεγομένη φασκομηλέα εἶναι φυτὸν χρησιμώτατον καὶ γνωστὸν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων ἑλληνικῶν χρόνων.

Περὶ ζαχαρώσους.

Εἰς τὴν τάξιν τῶν κυριωτέρων οὐσιῶν ἀνευ τῶν ὑποσίων σχεδὸν κανεὶς δὲν δύναται νὰ ζήσει εἶναι ἡ ζάχαρις — Saccharum — Sacra, Saccharo, Sugar ὑπὸ διαφόρων ἐθνῶν καλούμενη. Τὸ λατινικὸν ὄνομα Saccharum ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ τῆς ζαχαρώσους ὀνόματα ἀπέναντον τῶν ἐθνῶν ἐτυμολογούνται, ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ ὀνόματος Sucker καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκ τινος λέξεως Ἰνδικῆς. Τὸ δὲ ἐλληνικὸν ὄνομα ζάχαρις κατὰ τινος ἐτυμολόγους ἐτυμολογεῖται ἐκ τῶν ἐλληνικῶν λέξεων, ζά-λιον καὶ χάρις ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὴν γλυκίαν αὐτοῦ γέυσιν, προκλιθεῖσα διὰ τῆς γαστρίδος εὐχρηστικῆται.

Ἐκ τῆς ζαχαρώσους καὶ τῶν ζαχαροειδῶν βευστικῶν ἀπολαμβάνονται διὰ τῆς ζυμώσεως εὐτεῖς οἶνος καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰνόπνευμα καὶ οἶνος ὀξυπνευμα. Ἡ ζάχαρις καὶ ἡ ζαχαροειδὴς οὐσία καλεῖται Πηκτινὸν καὶ

καλῶς ἐκλήθη Spiritus Vini. Ὄνομα συνώνυμον τοῦ οἰνοπνεύματος εἶναι Alcohol καὶ ἡ λέξις αὕτη ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ Kohol τὸ ὅποιον σημαίνει τὸ καλλίτερον, τὸ λεπτότερον, τὸ ἀγαθότερον, το δὲ αἱ εἶναι τὸ ἀραβικὸν ἄρθρον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων οἰνοπνευματικῶν βευστικῶν ἀπόσταξις πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ οἰνοπνεύματος γίνεται διὰ τῶν συνήθως ἐν χρήσει καὶ καλούμενων λιπιόκων προθέτομεν ὅτι ἡ λέξις αὕτη παράγεται ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλκυον.

ΑΔΑΝΔΕΡΕΡ.

Περὶ τοῦ Λώου τῶν Ἰνδῶν.

Τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις καὶ Ἕλλησι τόσον διάσημον φυτὸν, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα αἰγυπτιακὸς κρένος ἢ αἰγυπτιακὸς κύκκος (Faba aegyptiaca ὀνομάζεται Nelumbium speciosum ἢ Nymphaea Nelumbo) τοῦτο τὸ ὠραιωτάτων φυτῶν ἦτο τὸ τοῖς Ἰνδοῖς ἱερὸν φυτὸν, καλούμενον Padma, σύμβολον τοῦ παρ' αὐτοῖς ἱεροῦ ποταμοῦ τοῦ Γάγγου, ἱερὸν τῆ Ἰσιδι καὶ τοῦ Ὁσείριδι, σύμβολον τῆς ἐφορίας τῆς Αἰγύπτου, ὀμειομένης τῆ Νεῖλου ποταμοῦ καὶ τὸ σύμβολον τῆς κοσμογονίας ἐκ τοῦ ὕδατος. Ἄρα ὁ πῶσις, ὁ δεῦτερος τῶν Ἰνδικῶν Θεοτήτων ἠθέλησε νὰ δημιουργῆ κατὰ τὴν τῶν Ἰνδῶν μυθολογίαν τὸν κόσμον, διέταξε, πλέων ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ νὰ ἐκρῆξ τὸ φυτὸν τοῦτο ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ. Ἐνεκα τῶν διὰ τὸ φυτὸν τοῦτο μυθολογημένων, τὸ φυτὸν ἦτο ἱερὸν τῆς Ἰνδοῖς καὶ ἐφαρμόζεται πάντοτε πρὸς κόσμικὴν τῶν ναῶν των. Τόσον ἡ ῥίζα καθὼς καὶ τοῦ φυτοῦ τούτου σπέρματα χρησιμεύουν πρὸς τροφήν καὶ διὰ τοῦτο καλλιεργεῖται τὸ φυτὸν τοῦτο εἰς τὰ τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς μέρη ὡς φυτὸν χρήσιμον τοῖς κατοικοῖς καὶ ὡς εὐεργέτημα τῆς φύσεως.

Μετὰ τούτου τοῦ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τόσον γνωστοῦ καὶ διασημοῦ τοῖς Ἰνδοῖς φυτοῦ ὀνομάζει τὸ διάσημον φυτὸν τῶν Αἰγυπτίων ὁ Λώος. Nymphaea ἢ N. Lotus. Ἡ λέξις αὕτη τὸ φυτὸν τοῦτο σημαίνει εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ εἰς τὴν ὀροσιν, τῆς ἀρχαίας καὶ

ΑΔΑΝΔΕΡΕΡ.

Περὶ περιέργου τινὸς φυτοῦ.

Μυοκλιευτικὸν φυτὸν τῆς Ἀφροδίτης, Dionaea muscipula, καλεῖται περιέργον τι φυτὸν, φυόμενον εἰς τοὺς βαλτώδεις τόπους τῆς νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Καρολίνας, τοῦ ὁμοίου τὰ φύλλα ἔχουν τοιαύτην εὐαισθητικὴν, ὥστε ὑπὸ τοῦ μικροτέρου ἐπὶ τῶν φύλλων ἐπιπλοκόμενων ἐντόμων τὸ ἐν φύλλον ἐπιπίπτει ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ τὰ ἐπιπλοκόμενα ἐντομα ἐγκλεισθέντα πιάνονται καὶ διαμένουσιν εἰς τοιαύτην κατάστασιν μέχρις οὔ το ἔντομον ἐντελῶς ἡσυχάσει καὶ διαμεῖναι ἀκίνητον.

ΑΔΑΝΔΕΡΕΡ.

ΠΕΡΙΠΗΓΗΣΙΣ

ΑΝΕΜΟΖΑΛΛΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΗΜΟΥΣ

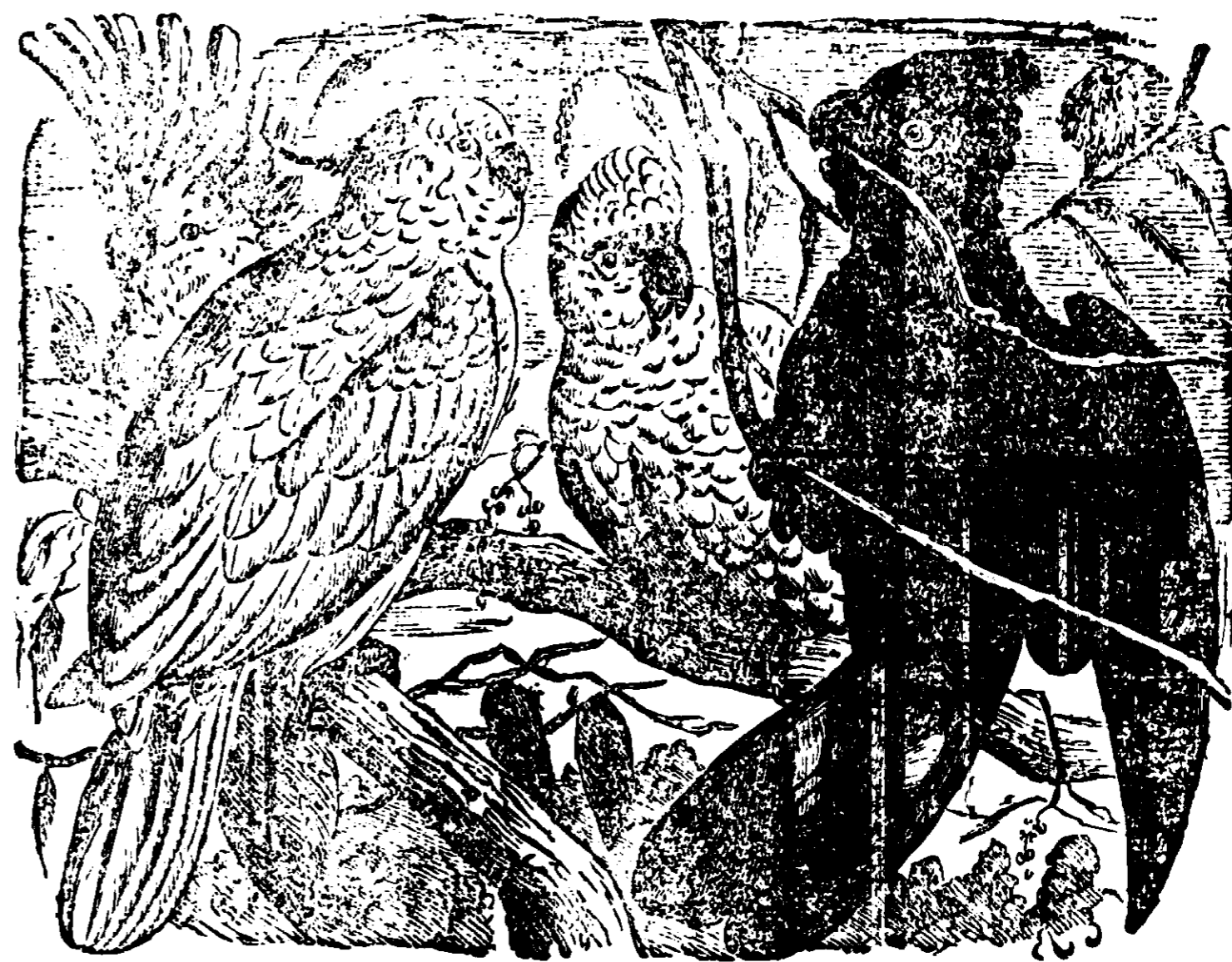
Αι κυρίως έρημοι είναι πεδιάδες ένιοτε άπειρωσ εκτεταμένα πάντη στείραι και άκαρποι, όπόθεν πάσα έλλείπει βλάστησις και όπου ούτε ζώα ούτε άνθρωποι να ζήσωσι δύνανται. Αί καθέτως πίπτουσαι άκτίνες του ήλιου καταξηραίνουσιν αυτάσ και φλογώδης νότος κυματίζων την άπειρον άμμον ήτις τās καλύπτει πνίγει ένιοτε τούς δυστυχείσ όδοιπόρους. Πλήν μεταξύ τών άμμωδών και άπεράντων τούτων θαλασσών εύρίσκονται ώς νήσοι, αι *Αύασεις* ή *Οάσεις*, χωρία ένυδρα, κατάφυτα, καρποφόρα κατοικούμενα από ανθρώπων.

Η Αφρική και ή Ασία περιέχουσι τās μεγαλειτέρας έρήμους και ή Ζαχάρα τής Αφρικής είναι ή μεγίστη πασών. Καθ' όλον τής γής τó πρόσωπον δέν ύπάρχει τόπος φοβερώτερος. Πολλάκις ύψούται ή άμμος πυκνή και άφθονος ώστε καταπλακώνει όλοκλήρους συνοδίας περιηγητών ή όδοιπόρων. Ο Κύριος Δένχαμ περιηγηθείς την έρημον ταύτην διηγείται: «ή άνεμοζάλη είναι τρομερόν εις τās φοβερās ταύτας έρήμους· ό άνεμος ύψωσε την λεπτήν κόκκιν ήτις καλύπτει την παμμεγέθη ταύτην χώραν, ούτως ώστε ή άτμοσφαίρα έπληρώθη και τó έμπροσθεν ήμών άπειρον διάστημα κατεστάθη σχεδόν άδιαχώρητον. Ο ήλιος και τά νέφη έντελώς ήμαυρόθησαν και βάρος τι πνιγηρόν επέζεεν ήμάσ ένψ άνά πάν βήμα διεπερνούμεν σωρούσ άμμου. ένιοτε μόλις έβλέπαμεν τās καμήλους και τοι μικράν ήμών προηγουμένασ. Οί ίπποι με τās γλώσσασ κρεμαμένασ εκτός του στόματος, απέστρεφον τó πρόσωπον από τών νεφών τής άμμου. Δίψα ξηροτάτη κατέπλεγεν ήμάσ ήν ούδέν ήδύνατο να μετριάση.»

Πολλάκις έν ταίς φοβεραίς ταύταις έρήμοις συμβαίνει άνεμοστρόβιλος καθ' όν ή άμμος ύψουμένη σχηματίζει στήλασ, ών ζωηράν περιγραφήν παρέχει ήμίν ό περιηγητής Bruce. «Περί τήν μίαν ώραν, λέγει, ένψ άνεπαυόμεθα μεταξύ άκακιών μάσ εξήγειρε και κατερόβισε θάμα με-

γαλοπρεπέστατον. Είς την άπειρον έκτασιν τής έρήμου είδομεν τερατώδεισ στήλασ άμμου κατά τó μάλλον και ήττον άπεχούσασ και ότε μέν ταχύτατα κινούμενασ, ότε δέ μετά μεγαλοπρεπούσ βραδύτητοσ προβαινούσασ. Έκ διαλειμμάτων ένομίζαμεν ότι έντός όλίγων στιγμών ήθελον μάσ καταπλακώσαι και άληθώς έφθανον μέχρι ήμών καθ' επανάληψιν μικράι ποσότητασ άμμου. Πάλιν δ' όπισθοδρόμουν ώστε να γείωνται σχεδόν άφαντοι ένψ αι κορυφαί των έφθανον μέχρι τών νεφών. Έπειτα πολλάκις έχωρίζοντο αι κορυφαί από τά σώματα και διασκορπιζόμενα εις τόν άέρα δέν συνεούντο πλέον ένιοτε εκόπτοντο εις τó μέσον ώσ αν διεχωρίζωντο από μεγάλης σφαίρασ πυροσόλου. Τήν μεσημβρίαν έπροχώρουν καθ' ήμών μεθ' ίκανής ταχύτητοσ έχουσαι βορειον τόν άνεμον. Ένδεκα τοιαύται στήλαι παρετάχθησαν πλαγίως ήμών περι τά τρία μόλις μίλια απέχουσαι· ή διάμετροσ τής μεγαλειτέρας τούτων έφάνη ήμίν δέκα ποδών. Ηλλαξε δ' ευτυχώς μετ' όλίγον ό άνεμος ώστε απέσύρθησαν άφ' ήμών αφήσασαι εις την φαντασίαν μάσ έντύπωσιν, ήν άγνοώ πώς να όνομάσω, μολονότι κύριον συστατικόν αύτής ήτο ό φόβοσ μετά μεγάλου βαθμοϋ Ουμασμοϋ και εκπλήξεωσ. Μάταιον ήθελεν είσοε να πειραθή τις να φύγη· ό ταχύτατοσ ίπποσ δέν ήδύντο να μάσ απομακρύνη του κινδύνου. Τοϋτο γνωρίζων έν σιωπή και Ουμασμοϋ προσηλώθη εις ό ιστάχην μέροσ.

Έτεροσ περιηγητής ό Αδανσών, διαπερών τόν ποταμόν Γαμβίαν εκ τής Μεγάλης Έρήμου, παρετήρησε μίαν τών εξ άμμου στήλων διαπερώσαν τόν ποταμόν αυτόν. Διήλθεν έντός δεκκοκτώ ή είκοσιν όργυιών από την πρύμνην του πλοίου· έφάνετο δ' έχουσα δέκα έως δώδεκα ποδών περιφέρεια και διακοσίων πεντήκοντα ποδών ύψοσ. Η θερμότησ αύτής ήτο έπαισθητή εκάτον πόδασ μακράν· άφήκε δέ κατόπιν ισχυράν θειόδη όσμήν.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΨΙΤΤΑΚΟΙ.

Εκατόν πενήκοντα σχεδόν είδη του γένους τών ψιττακών ύπάρχουσιν· όλα δέ τά είδη του πτηνού τούτου εύρίσκονται διεσπαρμένα εις τά θερμά κλίματα και συνοικοϋν κατά οικογενείασ σπανίως αποχωρίζόμενα αλλήλων. Αί κοινωνίαυται ούδέποτε σχεδόν προσδέχονται ξένον όν και μεταξύ των οικοϋσιν έν άκρα άρμονία· οι ψιττακοί άγαπώσι πολύ να ζώωσι τās κεφαλάσ αλλήλων και τούς τραχήλουσ. Όταν δέ κοιττάζωσι συμμαζεύονται όσον τó δυνατόν, τεσσαράκοντα ει και περισσότεροι, διανυκτερεύοντεσ εις τās κοιλότητασ τών δένδρων. Έπεραγαπώσι τόν ύπνον και πολλάκις έν ήμέρα αιυσιρόνται εις τās τρύπασ των όπως απολαύσωσιν αύτου πλειότερον.

Οί ελεύθεροι ψιττακοί ώσ κυρίαν τροφήν έχουσι μικρούσ νωπούσ κλώνασ, τρυφερούσ βλαστούσ, όπώρασ, γεννήματα και κάρυα, άτινα ανοίγουσι μετ' πολλής επιτηδειότητοσ. Γνωστόν ότι ήμεροι όντεσ δέχονται οϊανδήποτε τροφήν ήτις ήθελε προσφερθή αύτοίς. Είς τά προσφιλή αύτων

καταγωγή, τά δάση, συναθροίζονται κατά πλήθη και προξενούσι καταστροφήν όθεν διέρχονται δια τής μεγίστησ τροφήσ ήν καταναλίσκουσιν ούχι μόνον πρόσ διατήρησιν αύτων, αλλά και πρόσ ευχαρίστησιν τής όλεθρίας μανίασ των δι' ήν και εις την ήσυχρον αύτων κατάστασιν είναι γνωστοί. Αί μεγάλαι κραυγαί των σπιφών τούτων ακούονται μακρότατα, όπόταν επίζητούσι τó δείπνόν των πρό τής δύσεωσ του ήλιου· δια τούτων όμως προλαμβάνει ό γεωργόσ να μεταχειρισθή μέσα τινά όπως έμποδίση τά έξολοθρευτικά ταϋτα σίφη από του να καθήσωσιν εις τούς νεοσπάρτουσ άγρούσ του και να καταστρέψωσιν έν βραχεί τήν έλπίδα όλης τής έργασίασ του.

Αν και ώσ άνωτέρω είπομεν ζώσιν οι ψιττακοί κυρίως εις τά θερμά κλίματα και ό Βυφρών περιώρισεν αύτούσ μέχρι τής 23 μοίρασ εκάτέρωθεν του ίσημερινού, όμως φθάνουσι και μέχρι του Μαγγελανικού πορθμοϋ πρόσ νότον και εύρίσκονται και εις τούς αίγιαλοϋσ τής Βανδιεμενής γής. Ο δέ Καρολίνοσ ψιττακόσ τών Ηνωμένων πολιτειών προχωρεί και μέχρι τής 22 μοίρασ βορείου πλάτουσ. Ο Ούίλσον είδεν αύτούσ κατά μ'ηνα Φεβρουάριον επί των όχθών του Όχλου ένψ έπιπτεν άπλετοσ χιών ίπταμένουσ τήδε κακεισε ώσ

του και ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Πρὶν δὲ ὁ βαρῶνος συνέλθη ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του, ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία ἐγένετο ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν τεσσάρων στιβαρῶν ἵππων.

Οὔτε ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ οὔτε ὁ Ματθαιὸς Ἄσθων ἐλαβόν ποτε καμμίαν εἰδήσιν περὶ τοῦ χάν.

Νῦν δὲ, προσφιλῆ ἀναγνώστα, τὸ ἔργον μας ἐτελείωσεν. Εἶθε νὰ μὴ κατεχράσθημεν τῆς συμπαθείας σου.

ΑΜΩΡΗΣ

Μυθιστορία

ΛΑΞΕ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια Ἰδεῖ φυλλάδιον Δ΄.)

Ὁ Ἀμωρῆς, ὡς εἶπομεν, ἦτο κατὰ πάντα ἀξιολόγως πατριωτισμένος.

Ἦ φύσις τὸν εἶχε πλάσει εὐεῖδῃ, κομψὸν καὶ ἀξιοπρεπῆ, ὁ δὲ πατήρ του ἀποθνήσκων τῷ εἶχεν ἀφήσει ἀρχαῖον ἄνομα, ἀνανεῶσαν τὴν μοναρχικὴν αὐτοῦ ἐπιστημότητα εἰς τοὺς πολέμους τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ περιουσίαν ὑπερβαίνουσαν τὸ ἐν καὶ ἡμῖς εκατομμύριον διαπεπιστευμένην εἰς τὸν Κ. Δαβρινῆ ἕνα τῶν περιφημοτέρων ἱατρῶν τῆς ἐποχῆς καὶ ἀρχαῖον φίλον τοῦ πατρὸς του.

Προσέτι, ἡ περιουσία του ἐπιτηδείως διοικηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κηδεμόνου του, εἶχεν αὐξήσει κατὰ ἕν τρίτον εἰς χεῖρας του.

Πλὴν ὁ Κ. Δαβρινῆς ὄχι μόνον ἐφρόντισεν ἐπιμελῶς περὶ τῶν χρηματικῶν συμφερόντων τοῦ ἀνήλικου, ἀλλ' ἐπετήρησεν ὁ ἴδιος τὴν ἀνατροφὴν του ὡς πατήρ.

Ὅθεν ὁ Ἀμωρῆς, ἀνατραφεὶς πλησίον τῆς Μαγδαληνῆς, κατὰ τρία μόνον ἢ τέσσαρα ἔτη πρεσβύτερός της, συνέλαθε μεγάλην ἀγάπην πρὸς ἐκείνην ἧτις τὸν ἐθεώρει ὡς ἀδελφὸν της καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐπὶ πολλὸν χρόνον ὠνόμαζεν ἀδελφὴν του.

Ἐπομένως, ἐκ τῆς πρώτης νεότητός των, τα δύο παιδιά εἶχον πλάσει ἐν τῇ αὐθωότητι τῆς ψυχῆς των καὶ ἐν τῇ κα-

θαρότητι τῆς καρδίας των τὸ ὠρχίον σχεδὸν τοῦ νὰ μὴ χωρισθῶσι ποτέ.

Ἦ ἄπειρος στοργὴ τὴν ὁποίαν ὁ Κ. Δαβρινῆς μετέφερον ἐκ τῆς συζύγου του ἀποβιωσάσης εἰς εἰκοσιδύο ἑτῶν ἡλικίαν ἐκ στηθικοῦ νοσήματος, εἰς τὴν θυγατέρα του τὸ μονογενές του τέκνον, ἀπ' ἄλλου δὲ μέρους τὸ σχεδὸν πατρικὸν αἶσθημα τὸ ὁποῖον ὁ Ἀμωρῆς ἠθροῦνετο ὅτι εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὸν κηδεμόνα του, ἀγέρουσαν πάντα δισταγμὸν ἀπὸ τοὺς δύο νέους περὶ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Κ. Δαβρινῆ.

Αἱ δικνεκίαι ἀπουσίαι τοῦ Κ. Δαβρινῆ ὅστις ἐδαπάνη ὅλον σχεδὸν τὸν καιρὸν του εἰς τὴν πελατεῖαν του, εἰς τὸ νοσοκομεῖον τὸ ὁποῖον διηύθυνε καὶ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς ὁποίας ἦτο μέλος, παρεῖχον εἰς τοὺς νέους πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ οἰκοδομῶσι θελκτικώτατα χάρτινα οἰκοδομήματα τὸ ὅποια, ὡς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς ἐλπίδος τοῦ μέλλοντος, τοῖς ἐφαίνοντο στερεὰ ὡς ἐκ γρανίτου.

Εὐρίσκοντο λοιπὸν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, ἡ μὲν Μαγδαληνὴ φοβόσασα τὸ 17, ὁ δὲ Ἀμωρῆς τὸ 22 ἔτος τῆς ἡλικίας των, ὅτε ὁ χαρακτήρ ὁ συνήθης τὸσον πρῶτος καὶ γαλήνιος τοῦ Κ. Δαβρινῆ ἀλλοιώθη.

Ἰπέθεσαν κατὰ πρῶτον ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ θανάτου ἀδελφῆς τινος τὴν ὁποίαν ἠγάπα πολὺ καὶ ἧτις ἀποθανοῖσα εἶχεν ἀφήσει ὄρασην μίαν θυγατέρα, ὁμηλικὰ τῆς Μαγδαληνῆς, ἀνεκαθὲν φίλην της καὶ σύντροφον τῶν σπουδῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων της.

Ἄλλ' ἡμέραι καὶ μῆνες παρελθόν, ὁ δὲ χρόνος μακρὰν τοῦ νὰ φαιδρύνῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Κ. Δαβρινῆ, ἐξήφονεν αὐτὸ ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατὰ παράδοξον δὲ συγκυρίαν ἢ εὐόρητος αὕτη διάθεσις κατέπιπτεν ἐπὶ τοῦ Ἀμωρῆ σχεδὸν πάντοτε πλὴν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπερρίπτετο, χωρὶς κανεὶς νὰ γνωρίζῃ μῆτε διατὶ μῆτε πῶς, καὶ κατὰ τῆς Μαγδαληνῆς ἀκόμη, τῆς φιλάτης αὐτῆς κόρης διὰ τὴν νεύτητα τῆς ὁποίας ὁ Κ. Δαβρινῆς εἶχε δαψιλεύσει τὸν Οὐκαυρὸν ἐκεῖνον τῆς ἀγάπης ὅστις μόνον εἰς μητρὸς καρδίαν περιέχεται ἔπειτα δὲ, κατὰ παράδοξον ἐπίσης ἰδίας

προσίαν, ἡ θερμοκέφαλος καὶ εὐθυμος Ἀντωνέττα ἐφαίνετο ὅτι κατέστη ἡ εὐνοουμένη τοῦ Κ. Δαβρινῆ καὶ ἐκληρονόμησε παρὰ τῆς Μαγδαληνῆς τὸ προνόμιον τοῦ νὰ τῷ λέγῃ ἐλευθέρως πᾶν ὅτιδήποτε.

Περιπλέον ὁ Κ. Δαβρινῆς ἐξύμνει ἀδιακόπως τὴν Ἀντωνέτταν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἀμωρῆ, καὶ πολλάκις ἔδωκεν εἰς τοῦτον νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἤθελε πράξει κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του παρσιτούμενος ἀπὸ τὰ σχέδια τὰ ὅποια αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄλλοτε εἶχε συλλάβει περὶ τοῦ Ἀμωρῆ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν ἀνεψιᾶν ταύτην τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκαθιδρύσει εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε συκεντρώσει ὅλον τὸ ὄρατὸν μέρος τῆς ἀγάπης του.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀμωρῆς καὶ ἡ Μαγδαληνὴ, τυφλούμενοι ὑπὸ τῆς συνήθειας, ἐξέλαβον ὅλα τὰ ἐκρυθμα ταῦτα φαινόμενα ὡς στιγμιαίας δυσαρεσκείας τοῦ Κ. Δαβρινῆ καὶ ὄχι ὡς πραγματικὴν λύπην.

Διετήρησαν λοιπὸν ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἀμεριμνίαν των καὶ μίαν ἡμέραν, ὡς δύο παιδιά κατὰ ἦσαν ἀκόμη, περιστρεφόμενοι ὁλόγυρα τοῦ σφαιριστηρίου, ἡ μὲν Μαγδαληνὴ διὰ νὰ κρατήσῃ ὁ δὲ Ἀμωρῆς διὰ νὰ ἀρπάσῃ ἕν ἄνθος, εἶδον ν' ἀνοίξῃ αἰφνιδίως ἡ θύρα καὶ νὰ εἰσέλθῃ ὁ Κ. Δαβρινῆς.

Ἐ λοιπὸν, εἶπε μὲ τὴν πικρίαν ἐκείνην ἧτις ἤρχιζεν ἤδη νὰ καταφαίνεται εἰς τοὺς λόγους του, τί σημαίνουν ὅλα τὰ παιδαριώδη ταῦτα πράγματα; Εἶσαι ἀκόμη δέκα ἑτῶν, Μαγδαληνὴ; Δὲν εἶσαι πλέον εἰμὴ δεκαπενταετής, Ἀμωρῆ; Σᾶς φαίνεται ὅτι τρέχετε εἰς τὰς παρσινάδας τοῦ κτήματος Λεοβίλλ; Διατὶ θέλεις νὰ λάβῃς τὸ ἄνθος τοῦτο τὸ ὁποῖον ἡ Μαγδαληνὴ εὐλόγως ἀρνεῖται νὰ σοῦ παραχωρήσῃ; Ἐνόμιζον ὅτι τοῦ λοιποῦ μόνον οἱ βοσκοὶ καὶ αἱ ποιμενίδες τοῦ μελοδραματικοῦ θεάτρου κάμνουσι τοιαῦτα χωρικά γυμνάσματα φαίνεται ὅτι ἠπατήθη.

— Πάτερ μου, ἐψέλλισεν ἡ Μαγδαληνὴ ἧτις ἐνόμισε πρῶτον ὅτι ὁ Κ. Δαβρινῆς ἀστείζετο καὶ ἔπειτα παρετήρησεν ὅτι ἐξ ἐναντίας ἦτο σοβαρώτερος παρὰ ποτέ, πάτερ μου, χθὲς ἀκόμη. . .

— Ἄλλο χθὲς καὶ ἄλλο σήμερον, Μαγδαληνὴ, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ Κ. Δαβρινῆς ὅστις ἐμμένει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον

[ΕΤΟΣ Ε΄.]

εἰς τὸ παρελθόν, παραιτεῖ τὸ μέλλον. Καὶ ἀφοῦ μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ἐπαναλαμβάνεις ὅτι ἔκαμες ἄλλοτε, θὰ σ' ἐρωτήσω διατὶ παρήτησες τὰ παιγνιδία σου καὶ τὰς κούκλας σου. Ἄν δὲν βλέπῃς ὅτι μετὰ τῆς ἡλικίας συμμεταβάλλονται τὰ καθήκοντα καὶ αἱ κοινωνικαὶ εὐπρέπειαι, θ' ἀναδεχθῶ ἐγὼ νὰ σὲ τὸ ἐνθυμίζω.

— Πλὴν, ἀγαπητέ μου κηδεμόν, ἐπανελάβεν ὁ Ἀμωρῆς, μὲ φαίνεται ὅτι εἰσθε ὑπερμέτρως αὐστηρὸς πρὸς ἡμᾶς. Λέγετε ὅτι παιδαριάζομεν πολὺ; Καὶ ὅμως τοσάκις μὲ εἶπετε ὅτι μία τῶν πληγῶν τοῦ αἰώνος μας ἦτο ὅτι τὰ παιδιά ἤθελον νὰ πιθηκίζωσι τοὺς ἄνδρας!

— Σᾶς εἶπον τοῦτο, κύριε; τοῦτο ἴσως ἦτο ἀληθές διὰ τὰ μαθητάρια ὅσα ἐπαγγέλλονται κοσμοπολιτικὰς ἰδέας, διὰ τοὺς εἰκοσκατεῖς ἐργολάβους ὅσοι προσποιῶνται ὅτι ἐχόρτασαν τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου, διὰ τοὺς ὑποψήφιους ποιητὰς οἵτινες ἀνυψοῦσι τὴν ἀπογοήτευσιν εἰς τὴν τάξιν δεκάτης τινὸς μούτης. Ἄλλ' ὑμεῖς, φίλτατε Ἀμωρῆ, ἂν ὄχι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας, τοῦλάχιστον ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεως, πρέπει νὰ ἀποβλέπετε εἰς τὴν σοβαρότητα. Ἄν δὲν τὴν ἔχετε πραγματικῶς, πρέπει νὰ φαίνεσθε τοῦλάχιστον ὅτι τὴν ἔχετε. Ὅπως δὴ ποτε ἠρχόμενοι νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ πραγμάτων σπουδαίων. Ἄφες μας μόνους, Μαγδαληνὴ.

Ἦ Μαγδαληνὴ ἐξῆλθεν ἀπευθύνουσα πρὸς τὸν πατέρα της ἕν ἐκ τῶν ὠραίων ἐκεῖνων ἱκετευτικῶν βλεμμάτων της τὰ ὅποια ἄλλοτε κατεπράυνον ἐν τῷ ἀμαξίῳ τὴν ὄργην τοῦ Κ. Δαβρινῆ.

Ἄλλὰ βεβαίως ὁ Κ. Δαβρινῆς ἐνθυμήθη ὑπὲρ τίνος οἱ ὠρχιοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ ἱκέτευσον, καὶ ἀπέμεινε ψυχρὸς καὶ ὀργίλος.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ Ἀμωρῆ ὁ Κ. Δαβρινῆς ἐβάδισεν ἐπὶ τινα χρόνον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἐνῶ ὁ Ἀμωρῆς τὸν παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνχγωνίως.

Τέλος ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ νέου καὶ, διατηρῶν τὴν σοβαρότητα τοῦ προσώπου του

— Ἀμωρῆ, τῷ εἶπε, πρὸ καιροῦ ἴσως ἔπρεπε νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω ὅτι θὰ σᾶς εἰπῶ τώρα ἂν καὶ πολὺ ἀργά, τουτέστιν ὅτι δὲν δύνασθε σεῖς, νέος εἰκοσιενὸς ἑτῶν, νὰ συγκλητικῆτε μὲ δὴν νεάνιδα; τῶν ὁποίων

δὲν εἶσθε ποσῶς συγγενής. Βεβαίως λυπούμαι νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σᾶς, καὶ διὰ τοῦτο ἐβράδυνα τόσον καιρὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ χωρισμὸς οὗτος ἀπέβαινε ἀναγκαῖος. Ἀλλὰ σήμερον, ἂν ἐδίσταζον ἐπὶ πλέον νὰ λάβω τὸ μέτρον τοῦτο, θὰ ἦτο ἐκ μέρους μου ἀσύγνωστον σφάλμα. Μὴ κάμνετε λοιπὸν συλλογισμοὺς ματαίους, μὴ ἐτοιμάζετε ἀντιρρήσεις αἵτινες δὲν δύνανται νὰ μὲ πείσωσιν, ἢ ἀπόφασίς μου εἶναι ὡς πρὸς τοῦτο σταθερὰ καὶ ἀμετάτρεπτος.

— Πλὴν, ἀγαθὲ καὶ φίλτατέ μου κηδεμῶν, εἶπεν ὁ Ἀμωρῆς μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἐνόμιζα ὅτι τόσον πολὺ εἶχετε συνειθίσει νὰ μὲ βλέπετε πλησίον σας καὶ νὰ μὲ καλῆτε υἱὸν σας ὥστε ἐπὶ τέλους μὲ εἶχετε θεωρήσει ὡς ὄντα ἐκ τῆς οἰκογενείας σας ἢ τοῦλάχιστον ὡς δυνάμενον νὰ ἐλπίσω μίαν ἡμέραν νὰ εἰσέλθω εἰς αὐτήν. Μήπως σᾶς παρώργισα ἐν ἀγνοίᾳ μου καὶ μήπως μὲ καταδικάζετε εἰς τὴν ἐξορίαν ταύτην διότι δὲν μὲ ἀγαπάτε πλέον;

— Ἀγαπητέ μου τρόφιμε, εἶπεν ὁ Κ. Δαβρινῆς, ἐνόμιζα ὅτι δὲν σᾶς ὤρειλον ἄλλην λογοδοσίαν παρὰ τὴν τῆς κηδεμονευτικῆς μου διαχειρίσεως καὶ ὅτι ταύτης δοθείσης κανονικῶς εἶχομεν ἐξοφλήσει πρὸς ἀλλήλους.

— Ἀπατάσθε, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀμωρῆς, διότι, τὸ κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, δὲν θὰ θεωρήτω ποτὲ ἑμαυτὸν ὡς ἐξοφλήσαντα πρὸς ὑμᾶς. Ὑπῆρξατε δι' ἐμὲ ὄχι ἀπλῶς τίμιος κηδεμῶν, ἀλλ' ἔτι πλέον, ὑπῆρξατε πατὴρ φιλόφρων καὶ φιλόστοργος· μὲ ἀνεθρέψατε, ὅτι εἶμαι τὸ ὀφείλω εἰς ὑμᾶς, σεῖς ἐνεθάτε εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅτι ἔχω ἐν αὐταῖς· ἐφάνητε πρὸς ἐμὲ πᾶν ὅτι ἄνθρωπος δύναται νὰ φανῆ πρὸς ἄλλον ἄνθρωπον, κηδεμῶν, πατὴρ, παιδαγωγός, σύμβουλος καὶ φίλος. Ὀφείλω λοιπὸν πρὸ πάντων νὰ σᾶς ὑπακούσω μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀποσύρομαι ὅπως μὲ προστάζετε. Ὑγιαίνετε, πάτερ μου, ἐλπίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θ' ἀνακαλέσετε τὸν υἱὸν σας!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ἀμωρῆς ἐπλησίασεν εἰς τὸν Κ. Δαβρινῆ καὶ λαβῶν σχεδὸν ἄκοντος αὐτοῦ τὴν χεῖρά του τὴν ἐρίλησε καὶ ἐξῆλθε.

Τὴν ἐπαύριον ἀνήγγειλεν ἑαυτὸν διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του εἰς τὸν Κ. Δαβρινῆ ὡς ἐκν ἦτο ξένος ἤδη, καὶ εἰσαχθεὶς παρ' αὐτῷ τῷ ἀνήγγειλε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς διαψευδομένης ὑπὸ τῶν δεδακρυσμένων ὀμμάτων του ὅτι εἶχεν ἐνοικιάσει μικρὸν τι οἶκημα κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Μαθουρίων, ὅτι μετεφέροντο ἤδη ἐκεῖ τὰ πράγματά του καὶ ὅτι ἤρχετο νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο παροῦσα· ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν, δυστυχεῖς κρίνον κυρτωθὲν ὑπὸ τοῦ παγετώδους ἀνέμου τῆς πατρικῆς ιδιοτροπίας, καὶ ὅταν ἀνύψωσε τὰ ὄμματα διὰ ν' ἀπευθύνῃ ὑποκρῦφως ἐν βλέμμα πρὸς τὸν Ἀμωρῆ, ὁ πατὴρ τῆς τὴν εἶδε τόσον ὠχρὰν ὥστε ἐφρικίασε.

Τότε πιθανώτατα ὁ Κ. Δαβρινῆς ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ ἀνεξήγητος ιδιοτροπία του ἔπρεπε νὰ ἐφάνη μυστὰ εἰς τὴν θυγατέρα του, καθότι ἡ αὐστηρότης του ἐφάνη χαλαρωθεῖσα ὀλίγον· τείνας δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν νέον·

— Ἀμωρῆ, τῷ εἶπεν, ἠπατήθητε ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν μου· δὲν πρέπει νὰ θεωρήσετε τὴν ἀπομάκρυνσίν σας ὡς ἐξορίαν. Ἐξ ἐναντίας ἡ οἰκία μου μένει πάντοτε ἰδική σας καὶ ὁσάκις θελήσετε, καλῶς νὰ ἔλθετε.

Ἀκτὶς χαρᾶς διαλάμψασα εἰς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς τῆς Μαγδαληνῆς καὶ μειδίαμά τι ἐπιπλανηθὲν ἐπὶ τῶν λευκῶν τῆς χειλέων ἀντήμειψαν τὸν Κ. Δαβρινῆ διὰ τὴν ἐπιεικειάν του.

Ἀλλ' ὡς ἐκν ὁ Ἀμωρῆς εἶχε μαντεύσει ὅτι μόνον χάριν τῆς κόρης του εἶχε κάμει ὁ Κ. Δαβρινῆς τὴν τοιαύτην παραχώρησιν, ἐχαιρέτισε ταπεινῶς τὸν κηδεμόνα του καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Μαγδαληνῆς μὲ αἴσθημα τόσον βαθείας λύπης ὥστε, ἐν τῇ πράξει ταύτῃ, ἡ λύπη ἐφαίνετο ὅτι κατέπνιγε τὸν ἔρωτα.

Ἐπειτα ἐξῆλθεν.

Ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας μόνον καὶ ὅταν ἐχωρίστησαν ἀπ' ἀλλήλων, οἱ δύο νέοι ἐνόησαν πόσον ἠγαπῶντο ἀληθῶς καὶ μέχρι τίνος βαθμοῦ εἶχον καταστήσει ἀναγκαῖοι ὁ εἶς εἰς τὴν ὑπαρξίν του ἄλλου.

Ὅλοι οἱ πόθοι τῆς ἐκ νέου συναντήσεως μετὰ τὸν χωρισμὸν, ὅλαί αἱ αἰφνιδίαι ἐκείναι φρικιάσεις εἰς πᾶσαν νέκν συνάντησιν, αἱ χωρὶς ἀφορμὴν μελαγχολίαι, αἱ

χωρὶς λόγον χαρὰι, ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα τῆς ψυχολογικῆς ἐκείνης νόσου ἧτις καλεῖται ἔρως, προυντιάσθησαν, καὶ κατ' ἐξ αὐτῶν δὲν διέφυγε τὸ διαπεραστικὸν ὄμμα τοῦ Κ. Δαβρινῆ ὅστις πολλάκις ἤδη ἐφάνη ὅτι μετεμελεῖτο διὰ τὴν συγκατάθεσιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε δεῖξει πρὸς τὸν Ἀμωρῆ ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν νὰ ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε συνέβη ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ διηγήθημεν.

Ὅλα τὰ συμβάντα ταῦτα διήλθον τώρα ἀπὸ τὴν μνήμην τοῦ Ἀμωρῆ ὅπως τὰ ἐξεθέσαμεν ἡμεῖς εἰς τὸν ἀναγνώστην, καὶ ὅμως ὁ νέος ἀνερευῶν ἐπιμελῶς καὶ τὰς μᾶλλον ἐνδομύχους αὐτοῦ ἀναμνήσεις δὲν εὔρε νὰ ἀρυσθῇ ἐκεῖθεν καμμὶν εὐλογον ἐξήγησιν τῆς αἰφνιδίως γενομένης μεταβολῆς.

Ἐσυλλογίσθη τέλος τὴν ἐξῆς ιδέαν τὴν μόνην ἧτις ἠδύνατο νὰ τῷ ἐξηγήτῃ λογικῶς τὴν διαγωγὴν τοῦ κηδεμόνος του, τουτέστιν ὅτι ἐνῷ ὁ Ἀμωρῆς ἐθεώρει τὸν μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς γάμον του ὡς πρᾶγμα ἀπ' ἐκυτοῦ βέβαιον, δὲν εἶχε ποτὲ ὁμιλήσει περὶ τούτου εἰς τὸν Κ. Δαβρινῆ. Ἐπομένως ὁ Κ. Δαβρινῆς ἴσως εἶχε πιστεύσει ὅτι ὁ νέος, καίτοι διαμένων εἰς τὴν οἰκίαν του, καίτοι ἐξακολουθῶν νὰ συγάζῃ ἐκεῖ ἀφότου δὲν διέμενε πλέον ἐν αὐτῇ, εἶχε περὶ τοῦ μέλλοντος ἄλλα σχέδια παρ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ Κ. Δαβρινῆς εἶχεν ὑποθέσει κατ' ἀρχὰς ὡς ὄντα ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Ἀμωρῆ.

Ὁ Ἀμωρῆς λοιπὸν παρεδέχθη τὴν ιδέαν ταύτην, ὅτι ἡ ἐκ μέρους του παράλειψις ῥητῆς ἐκφράσεως τῶν προθέσεων του εἶχε δυσχερεστήσει τὴν πατρικὴν μέριμναν τοῦ κηδεμόνος του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ ἐπιστήμωσ πρὸς τὸν Κ. Δαβρινῆ διὰ νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.

Λαβῶν τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὴν ἐξέτελεσε πρηνῶς καὶ ἔγραψε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Δ'.

Κύριε,

Εἶμαι εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, ὀνομάζομαι Ἀμωρῆς Λεοβίλλ, ὄνομα ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Γαλλίας, σεβαστὸν εἰς τὰ συμβούλια, περιφανὲς εἰς τοὺς πολέμους.

Ἔϊός μονογενῆς, εἶμαι κάτοχος ἐκ κληρονομίας τοῦ πατρός μου καὶ τῆς μητρός μου, ἀποβιωσάντων ἀμφοτέρων, περιουσίας κτηματικῆς ἧτις ἀποφέρει περὶπου τριῶν σχεδὸν ἑκκτομμυρίων φράγκων εἰσόδημα.

Ἀπλῶς μόνον ἀπαριθμῶ τὰ διάφορα ταῦτα πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα δὲν ὀρέϊλω εἰς ἑμαυτὸν ἀλλ' εἰς τὴν τύχην καὶ τὰ ὁποῖα μὲ δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύω ὅτι μὲ τὴν περιουσίαν αὐτήν, μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ μὲ τὴν προστασίαν ἐκείνων οἵτινες μὲ ἀγαπῶσι θὰ φθάσω εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τοῦ σταδίου τῆς διπλωματίας εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεδύθην.

Κύριε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ζητήσω εἰς γάμον τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνὴν Δαβρινῆ, τὴν θυγατέρα σας.

Φίλτατέ μου κηδεμῶν,

Ἴδου ἡ ἐπίσημος ἐπιστολή μου πρὸς τὸν Κ. Δαβρινῆ, ἐπιστολὴ ἀκριβῆς ὡς ἀριθμὸς καὶ ζηρὰ ὡς βεβαίωσις πράγματος.

Τώρα, θὰ ἐπιτρέψετε εἰς τὸ τέκνον σας νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ ἐν ὄλῃ τῇ εὐγνωμοσύνῃ τῆς ψυχῆς του καὶ ἐν ὄλῃ τῇ ἐκχύσει τῆς καρδίας του;

Ἀγαπῶ τὴν Μαγδαληνὴν καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ μὲ ἀγαπᾷ· εἰς ἐβραδύνουμεν νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσωμεν, πιστεύετε ὅτι τοῦτο συνέβη καθότι ἠγνοοῦμεν ἡμεῖς αὐτοὶ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μας.

Ὁ ἔρως μας ἀνεπτύχθη βραδέως, ἐξεδηλώθη δὲ τόσον ὀρμητικῶς ὥστε μᾶς συνήρπασεν ὡς κερυνοῦ ἔκρηξις ἐν μέσῳ ἀνεπέλου ἡμέρας. Ἀνετράφην πλησίον τῆς Μαγδαληνῆς ὑπὸ τὰ βλέμματά σας ὡς καὶ ἐκείνη, καὶ ὅταν ἀπὸ ἀδελφοῦ μετεβλήθην εἰς ἐραστὴν δὲν τὸ ἐνόησα.

Ἐντὸς ὀλίγου θέλω σᾶς ἀποδείξει ὅτι λέγων ταῦτα λέγω ὄλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἀναπολῶ ἀκόμη μετ' ἐκπλήξεως τὰ παιγνίδια καὶ τὰς θωπεύσεις τῆς παιδικῆς ἀμφοτέρων ἡμῶν ἡλικίας διαρρέυσάσης ἐν τῇ ὠραίᾳ ἀγροτικῇ σας συνοικίᾳ τῆς Ἀβραιπόλεως καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς καλῆς μας κυρίας Βρόουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΡΑΝΣΙΝΗ

II

ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

I

— Φρανσίνη, καλή μου, τὰ ἄνθη σου εἶναι δροσερώτατα, ἀλλ' αἱ παρειαί σου εἶναι ἔτι δροσερώτεραι.

— Σπεῦσον, Φρανσίνη, μοὶ χρειάζεται μία ἀνθοδέσμη ἥτις νὰ ἐκφράζη, διὰ τῆς συμπλοκῆς τῶν ἀνθέων, ὅλον τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι πρὸς ἐκείνην δι' ἣν εἶναι προωρισμένη.

— Φρανσίνη, ἂν θέλῃς νὰ ἀφήσῃς τὰ ἄνθη σου καὶ νὰ ἀναβῆς εἰς τὸ ὄχημά μου, τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἰδικόν σου, αὐριον θὰ ἦσαι ἢ γυνὴ τοῦ συρμοῦ, ἢ μᾶλλον εὐτυχὴς καὶ ἢ μᾶλλον φθονομένη παρ' ὄλων τῶν Παρισίων.

Τοιαυτὰ τινὰ ἐπανελάμβανον ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἔμποροι, οἱ δικαστικοί, γέροντες ἢ νέοι, ὠραῖοι ἢ ἄσχημοι εἰς τὴν Φρανσίνην τὴν ἀνθοπώλιδα, τῆς ὁποίας τὸ ὑπαίθριον κατάστημα ἔκειτο ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς λεωφόρου καὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Πυργίσκων.

Ποτὲ μὲν ἦτο ὁ μαρκήσιος Πανσαρτὰκ, ὁ ἀντισυνταγματάρχης, ποτὲ δὲ ὁ δούξ τῆς Βαλλιέρης, λοχαγὸς τῶν κυνηγῶν τοῦ Λούβρου, ἢ ὁ Κ. Ἀλλιώ ὁ πλούσιος γαιοκτήμων, ἢ ἑκατὸν ἄλλοι οἵτινες ἤρχοντο νὰ ἀγοράσωσιν ἄνθη παρὰ τῆς πεφημισμένης ἀνθοπώλιδος, διότι μάλιστα ἦτο δεκαοκτῶ ἐτῶν, ὠραία δὲ φαιδρὰ καὶ χαρίεσσα.

Ἐκαστος δὲ τούτων προσεπάθει νὰ θίξῃ τὴν καρδίαν τῆς νέας κόρης δι' ἀγορῶν συχῶν ῥόδων, ὑακίνθων καὶ βανηλιῶν. Ἀλλὰ μάταιος κόπος, ἡ Φρανσίνη ἀπεκρίνετο διὰ φαιδρῶν γελώτων εἰς τὰς παντοίας ἐξομολογήσεις αἵτινες τῇ ἐγίνοντο.

Ναί, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ δὲν ἐγέλα πλέον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην αἱ μακρὰ μαῦραι βλεφαρίδες τῆς ἦσαν διάβροχοι δακρύων. Ἐκλαίει, διότι ὁ Κ. Βωβιλιέρ, τοῦ ὁποίου τὸ μέγαρον ἔκειτο πλησιέστατα αὐτῆς, τὴν εἶχεν ἀπειλήσει ὅτι θέλει τὴν φυλακίσαι ὡς κόρην κακῆς διαγωγῆς.

Δυστυχῆς Φρανσίνη! Αὐτὴ ἡ τόσον φρόνιμος, ἂν καὶ φαιδρὰ καὶ πλήρης πνεύματος! Νὰ τὴν φυλακίσωσιν, αὐτὴν, τὴν

ὑπολαίδα, τῆς ὁποίας τὰ ἄσματα ἤρουν ἵνα θεραπεύσωσιν ὑποχονδριακόν... Ἀδύνατον τοῦτο! Καὶ ὅμως ὁ Κ. Βωβιλιέρ ὤμωσε νὰ ἐκδικηθῇ, καὶ ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀνακριτοῦ εἶναι κινδυνώδης.

Ἀλλὰ πῶς ἐπέσυρε τὴν ὄργην τούτου; ἰδοὺ ὅ,τι θέλομεν ἐξηγήσει δι' ὀλίγων λέξεων.

Τὴν πρωτὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, 24 ἰουνίου 1767, ἡ Φρανσίνη κατεγίνετο νὰ δροσίξῃ τὰ ἄνθη τῆς μετὰ ψυχροῦ ὕδατος, ὅπερ ἡθεῖα τῆς ἠντλησεν ἐκ τῆς πηγῆς, καὶ ἐτονθόριζε στροφὴν τινὰ ἣν τῇ εἶχε διδάξει ὁ δούξ τοῦ Σαιντ-Αιάν, συλλογιζομένη τὸν καλὸν Μανουρὺ τῆς πολιτοφύλακα τῶν Παρισίων, ὅστις τῇ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Αἴφνης ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν εἶδεν ἐνώπιον αὐτῆς τὸν ἰππότην Ἀρμάνδον δὲ Σενοᾶ, ἓνα τῶν τακτικωτέρων ἀγοραστῶν τῆς.

— Ἄ! εἶπε μετὰ τινος ἐκπλήξεως, συγχωρήσατέ μοι, κύριε ἰππότη, δὲν σὰς εἶδον.

— Καλῶς, μικρὰ μου Φρανσίνη, δὲν θυμῶν, καὶ εἰς ἀπόδειξιν θὰ σὲ ἀσπασθῶ, ἂν θέλῃς. Ἀλλὰ πρῶτον, δός μοι μίαν ἀνθοδέσμη ῥόδων, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνας ἃς λαμβάνω καθ' ἑκάστην.

— Ἰδοὺ, κύριε ἰππότη, ἀπεκρίθη ἡ ἔμπορος μειδιῶσα· σὰς ἐπερίμενα.

Καὶ ἐπέδειξεν εἰς τὸν νεαρὸν ἰππότην μεγαλοπρεπῆ ἀνθοδέσμη, εἶτα ἀναλαμβάνουσα τὴν συνομιλίαν·

— Ἡξεύρετε, κύριε ἰππότη, ὅτι πρὸ τριῶν ἡδὴ ἑβδομάδων στέλλετε τακτικώτατα καθ' ἑκάστην ἀνθοδέσμη ἑκ ῥόδων πρὸς τὴν κυρίαν αὐτήν; Πρέπει νὰ κολακεύεται πολὺ ἐκ τῆς μερίμνης σας ταύτης.

— Ἄ! Φρανσίνη, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον εἶναι δύσκολον νὰ μάθῃ τις τί σκέπτεται, διότι δὲν ἐπροχώρησα οὕτε βῆμα πλειότερον ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ τὸ μάθω χάρις εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, τὴν ὁποίαν θέλεις θέσει ἐντὸς τῆς ἀνθοδέσμης καὶ θὰ τῆς ἐγχειρίσῃς τὴν δωδεκάτην.

— Τὴν δωδεκάτην θὰ τὴν ἔχῃ, ἰππότη μου.

— Καλά! ἀλλὰ πρόσεξε νὰ τὴν δώσης εἰς τὴν ἰδίαν Βωβιλιέρ ἢ εἰς τὴν θαλαμηπόλον τῆς. Σὺ δὲ λάβε τοῦτο.

Ἡ Φρανσίνη ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ ὁ νεαρὸς ἰππότης τῇ ἔδωκεν ἐξάφραγκον, συστήσας αὐτῇ καὶ πάλιν φρόνησιν.

Μείνασα μόνη ἡ ἀνθοπώλις παρέμειρε τὴν ἀνθοδέσμη ὄχι μακρὰν τῶν ἄλλων καὶ ἐξηκολούθησε νὰ δροσίξῃ τὰ ἄνθη τῆς, ἀλλ' εὐθὺς νέος ἀγοραστής κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ πρώτου. Οὗτος ἦτο πεντήκοντα περίπου ἐτῶν, τὸ δὲ αὐτηρὸν αὐτοῦ ἦθος κατεδείκνυεν ἄνθρωπον σπουδαίαν κατέχοντα θέσιν.

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριέ μου; ἴα, ῥόδα, ἰάσμους;

— Ἄρκει, ἄρκει, μικρὰ τρελὴ, με χρειάζεται μία ἀνθοδέσμη ῥόδων. Ἄ! ἰδοὺ, εἶπε παρατηρήσας τὴν ὑπὸ τοῦ ἰππότη Κεσνοᾶ ἀγοραστῆσαν, ἰδοὺ ἀκριβῶς ὁποῖαν τινὰ ἤθελον.

— Συγχωρήσατέ μοι, κύριέ μου, δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω αὐτήν, διότι ἐπωλήθη· ἀλλ' ἂν ἀγαπᾶτε νὰ περιμένετε ὀλίγα λεπτά, θέλω σὰς ἐτοιμάσει μίαν ἄλλην ἐντελῶς ὁμοίαν.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, ταχέως.

Ἡ ἀνθοπώλις ἤρξατο ἀμέσως· μετ' ὀλίγον δὲ ὁμοία πρὸς τὴν ἄλλην ἀληθῶς ἀνθοδέσμη ἦτο ἐτοιμος, ἦν προσέβλεψε μετ' εὐχαριστήσεως ὁ σοβαρὸς ἀγοραστής.

— Δὲν ἄρκει τοῦτο μόνον, ὑπέλαβε παρουσιάσας μικρὸν γραμματίον εἰς τὴν νεαρὰν κόρην· ἀλλὰ νὰ θέσῃς καὶ τοῦτο εἰς τὴν ἀνθοδέσμη καὶ νὰ τὴν ὑπάγῃς τὴν 1 M. M. εἰς τὴν κυρίαν Δουβοῦᾶ τὴν ἠθοποιὸν τοῦ θεάτρου τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σαιντ-Λβοῦᾶ λάβε δὲ τοῦτο διὰ τὸν κόπον σου, προσέθηκε δούς αὐτῇ τρίφραγκον, ὅπερ περιέστρεψε δις καὶ τρίς μετὰξὺ τῶν δακτύλων του.

— Εὐχαριστῶ, κύριέ μου, ἀπεκρίθη ἡ ἀνθοπώλις χαιρετίσασα, μέινετε ἤσυχος.

— Ἀμφότεροι τὴν αὐτὴν ὥραν, εἶπε κατ' ἰδίαν, ὅτε ὁ ἀγοραστής ἀπῆλθεν. Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ παρακαλέσω τὴν κυρὰ Τοανῶ νὰ ὑπάγῃ τὴν τοῦ ἰππότη, τὴν δὲ ἄλλην ὑπάγω νὰ τὴν δώσω μόνη, καὶ οὕτω ῥίπτω καὶ ἐν βλέμμα εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ Μανουρῆ.

Καὶ θέσασα καὶ τὰς δύο ἀνθοδέσμας ὁμοῦ, ἐπρόσμενε τὴν ὠρισμένην ὥραν· τότε ἐπεμφε τὴν θεῖαν τῆς εἰς τὴν κυρίαν Βωβιλιέρ, ἐκείνη δὲ μετέβη εἰς τῆς

δεσποινίδος Δουβοῦᾶ. Ἀλλὰ δὲν παρετήρησεν, ἡ τρελὴ κόρη, ὅτι συνήλλαξε τὰς ἀνθοδέσμας· καὶ ἔστειλε τὴν διὰ τὴν ἠθοποιὸν εἰς τὴν κυρίαν Βωβιλιέρ, ἔλαβε δὲ μεθ' ἑαυτῆς νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν ἠθοποιὸν τὴν διὰ τὴν κυρίαν Βωβιλιέρ. Ὁ ἄνθρωπος δὲ τοῦ τριφράγκου ἦτο αὐτὸς ὁ κύριος Βωβιλιέρ, ὁ ἀνακριτής.

II

Ἦθέλε τις ὑποθέσει ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτο ἡμέρα τῶν παρεξηγήσεων. Ὁ Κ. Βωβιλιέρ, ἀφοῦ ἀπέδωκε πολλὰς ἐπισκέψεις ἐν τῇ συνοικίᾳ του, διετίθετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σατελέ, ὅτε αἴφνης παρετήρησεν ὅτι εἶχε λησμονήσει παρ' αὐτῶ τὴν χρυσὴν ταμβακοθήκην του· ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἔτι καιρὸν, ἐπαναστρέψας διευθύνθη πρὸς τὸ μέγαρόν του καὶ εἰσῆλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς γυναικὸς του.

Ἡ κυρία ἀνακριτοῦ διεκοσμεῖτο· ἦτο δὲ μικρὸσωμος γυνὴ, δροσερὰ, μελάγχρους, προσηνής, ἐγγὺς τῆς τριακονταετίας καὶ ἐκέκτητο ἔτι θέλγητρα ἐπιθυμητὰ ὑπὸ πολλῶν νεωτέρων αὐτῆς. Ἐπὶ τῇ ἐμφαίσει τοῦ συζύγου τῆς, ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα.

— Πῶς! ὑμεῖς! ἀνέκραξε, σὰς ἐνόμιζον εἰς τὸ Σατελέ.

— Μὴ δίδετε προσοχὴν εἰς ἐμὲ, σὰς παρακαλῶ, ἀπεκρίθη ὁ Κ. δὲ Βωβιλιέρ λαβὼν τὴν ταμβακοθήκην του, ἥτις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας, ἀπέρχομαι εὐθύς.

Καὶ τῶ ὄντι, μετὰ χειρονομίας μεστῆς ἐλαφρότητος ἤνοιξε τὴν θύραν ἵνα ἀποσυρθῇ. Αἴφνης ἔστη ἡ θαλαμηπόλος τῆς Κ. Βωβιλιέρ ἵστατο ἐκεῖ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἐκ ῥόδων ἀνθοδέσμη! συγχρόνως διπλῆ ἐπιφώνησις ἠκούσθη.

— Ἡ ἀνθοδέσμη μου! ἀνέκραξεν ὁ ἀνακριτής.

— Ἀδεξία! ἀνεφώνησεν ἡ σύζυγός του.

— Κύριε! ἔκραξεν ἡ θαλαμηπόλος.

Ἀλλ' ὁ κύριος ἀνακριτής ἤρπασε τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς, καὶ λαβὼν ἐπίδεξιως τὸ γραμματίον, ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ μετὰ μειδιάματος χαριστάτου τῇ εἶπε·

— Συγχωρήσατέ μοι, κυρία, νὰ σὰς προσφέρω τὰ ὀλίγα ταῦτα ῥόδα, τὰ ὁποῖα

έρχόμενος ἠγόρασα δι' ὑμᾶς ἐλπίζω δὲ οὕτω νὰ συγχωρήσετε τὴν ἀπότομον εἰσοδόν μου εἰς τὴν κοιτῶνά σας.

Εἶτα, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἔκτακτον παραχὴν τῆς συζύγου του, ἦτις ὠχρίασεν, ἔσπευσε νὰ ἀπέλθῃ, τὸ μειδιᾶμα ἔχων ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τὴν λύσαν ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ὀλίγον συνειθισμένη εἰς τοιαύτας περιποιήσεις ἐκ μέρους τοῦ συζύγου της, ἡ κυρία ἀνακριτοῦ δὲν ἠπατήθη ὀλοσχερῶς, ἔσκέφθη ὅτι ἡ ἀνθοδέσμη αὕτη ἦτις ὡμοίαζε τόσον πρὸς ἐκείνας ὡς ἐλάμβανε καθ' ἑκάστην παρὰ τοῦ ἱππότη, δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ προέρχεται παρὰ τοῦ ἰδίου. Ἄλλ' ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἦτο ἡ πράξις τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἐγνώριζεν ἄρα γε οὗτος τὸν ἔρωτα τοῦ ἱππότη καὶ τὰς ἀποστολάς τῶν ἀνθέων;

Τὸ φρονιμώτερον ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἦτο ἴσως νὰ ἀναμείνῃ προφυλασσομένη, ὅπερ καὶ ἔπραξεν· ἀντὶ δὲ νὰ διατάξῃ τὴν θαλαμηπόλον της νὰ θέσῃ τὴν ἀνθοδέσμη ἐντὸς ὠραίου δοχείου, ὡς ἔπραττε συνήθως, τὴν ἐρρίψεν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου της καὶ ἴστατο σκεπτομένη. Ὁ δὲ Κ. Βωβιλιέρ, μόλις ἐξεληθὼν τῆς οἰκίας, ἀφῆκε τὴν ὀργὴν του νὰ καταδειχθῇ.

— Ἄ! ἀχρεία! ἀνέκραξε χειρονομῶν παραφόρως, σὺ νὰ παίξῃς τὸ παιγνίδι αὐτό! . . . Ἀθλία, θὰ μετὸ πληρώσης!

Καὶ ἀσθμαίνων ἔφθασεν εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Φρανσίνης· ἡ ἀνθοπώλις δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ θεία της Τοανώ.

— Μικρᾶ μου, εἶπεν εἰς ταύτην μετὰ γλυκειᾶς φωνῆς, σὺ ἐπῆγες μίαν ἀνθοδέσμη ἐκ ῥόδων εἰς τὴν κυρίαν Βωβιλιέρ;

— Ναί, κύριέ μου, ἀπεκρίθη ἡ κόρη.

— Καὶ τίς σὲ ἐπεφόρτισε, καλή μου;

— Ἡ Φρανσίνη.

— Ἥμην βέβαιος! ἀνέκραξεν ὁ ἀνακριτής. Τὸ δόλιον αὐτὸ πλάσμα θὰ ἐπληρώθη παρὰ τινος ἀντεραστοῦ μου παρὰ τῆ δεσποινίδι Δουβοᾶ. . .

Ἐπειτα ἀποτεινόμενος ἐκ νέου πρὸς τὴν ἐκπληκτον Τοανώ:

— Ἡ σύντροφός σου, ἡ Φρανσίνη εἶναι ἀθλία, μετ' ἐνέπαιξεν· ἀλλὰ θὰ μετ' ἐγνωρίσῃ διότι πρὸ τῆς ἐσπέρας θὰ τὴν στείλω νὰ ἐνταμώσῃ τὰς κόρας τὰς ὁποίας φυλακίζει ὁ Κ. Σαρτίνης.

Ταῦτα εἰπὼν μετέβη σπεύδων εἰς τὸ Σατελέ.

Ἡ δυσυχῆς Φρανσίνη ἐπανελθοῦσα κατετρόμαξε διὰ τὸ ἀτύχημά της. Ἄλλὰ τί νὰ κάμῃ; Νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν; Ἢ ἐπρόδιδε τὸν ἱππότην. Καί, ὅ,τι καὶ ἂν εἶχεν εἰπεῖ ὁ ἀνακριτής, ἡ Φρανσίνη ἦτο τιμιωτάτη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοιοῦτόν τι. Ἠδύρετο λοιπὸν καὶ ἔκλαιεν ὅτε ὁ Κ. Βωβιλιέρ ἐπανῆλθεν.

Ἀφοῦ τὴν ἐπέπληξε διὰ τὴν κακὴν διαγωγὴν της, τὴν ἐβίασε νὰ τῷ εἰπῇ τὸ ὄνομα ἐκείνου ὅστις τὴν ἠνάγκασε νὰ τὸν ἀπατήσῃ. Ἡ Φρανσίνη ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔκλαιε. Τότε ὁ ἀνακριτής ὠργίσθη, ἐφώναζεν, ἠπειλεῖ· ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο τὸ αὐτό. Τοῦτο τὸν κατέστησε μανιώδη καὶ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, μετέβη εἰς τοῦ Κ. Σαρτίνης καὶ τὴν κατεμήνυσε.

Ὁ διευθυντής τῆς ἀστυνομίας Κ. Σαρτίνης προσεκάλεσεν ἀμέσως τὸν κλητῆρα Μανουρῆ, καὶ τὸν διέταξε νὰ ὑπάγῃ μεθ' ἐνὸς ἄλλου νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀνθοπώλιδα Φρανσίνην παρ' αὐτῷ, ἵνα τὴν ἀνακρίνῃ ὁ ἴδιος. Ἐννοεῖται ὅποια ἦτο ἡ ἐκπληξίς τοῦ καλοῦ νέου ἀναλαβόντος τοιαύτην ἐντολήν· μόλις ἠδυνήθη νὰ μὴ μεμφοθῇ τὸν διευθυντὴν διὰ τὴν ἀδικίαν ἣν ἔπραττε.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Ο ΜΑΓΟΣ

τ ῆ ς

ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ.

Ὅπως σβύσῃ τις ἡ ἀνάψῃ τὰ κηρία
μὲ ἕνα κρότον πιστολλίου.

Ὅπως ἐπιτευχθῇ τοῦτο ἀπαιτεῖται:
Α'. Νὰ ἦναι τὰ κηρία ὀλόκληρα ἢ πρόσφατα ἐξεπιτυλισμένα, τὰ ἡμισυ αὐτῶν ἀναμμένα καὶ τὰ λοιπὰ ἐσθεσμένα.

Β'. Νὰ θέσῃ τις εἰς τὸ μέσον τοῦ στυπεῖου τῶν κηρίων τὰ ὁποία θέλεις νὰ ἀνάψῃ φωσφόρον τῆς Ἀγγλίας, παχύτητος ἐνὸς μικροτάτου σιταροσπόρου, ὅπερ εἰσάγει μετ' αἰχμὴν μαχαϊριδίου. Ἐπειτα ἀπομακρύνεται 5—6 βήματα ἀπὸ

τὰ κηρία καὶ πυροκροτεῖ ἐπὶ τῶν ἀναμμένων κηρίων τὰ ὁποία ἡ πυρίτης θέλει σβύσει ἀμέσως ἐνῶ ἀνάπτοντος τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσθεσμένων τεθειμένου φωσφόρου θ' ἀνάψῃ ταῦτα.

Δύναται τις ἀκόμη ν' ἀνάψῃ ἐν κηρίον διὰ σπάθης ἢν ὅμως ἀπαιτεῖται νὰ θερμάνῃ προηγουμένως εἰς ἕν πλησίον δωματίον, ἀρκεῖ μόνον εἰς τὸ στυπεῖον τοῦ κηρίου νὰ εἰσαγάγῃ ὡς ἀνωτέρω φωσφόρον καὶ παρουσιάζων τὴν σπάθην νὰ διατάξῃ ν' ἀνάψῃ τὸ κηρίον.

Ἐκτὸς τούτου ἀνάγκη νὰ προσέχῃ νὰ μὴ ἐγγίξῃ τὸν φωσφόρον μετ' οὓς δακτύλους· δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὴν αἰχμὴν ἐγγχειριδίου ἢ καὶ ἄλλου τινὸς σιδήρου.

Ὅπως τὰ ὡὰ περιπατῶσι.

Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο, πρέπει προηγουμένως νὰ ἔχῃς ἔτοιμα τὰ ὡὰ ὅταν τὰ φέρῃς εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ προετοιμασία δὲ συνίσταται. α'. εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ περιεχομένου δι' ὀπῶν διὰ βελόνης σχηματιζομένων ἐπὶ τῶν ἀντιθέτων ἄκρων τοῦ ὡοῦ. β'. δι' εἰσαγωγῆς ἐντὸς τῶν ὡῶν μικρῶν βδελλῶν καὶ γ'. δι' ἀποφράξεως τῶν ὀπῶν διὰ κηροῦ.

Αἱ βδελλαὶ κινούμεναι ἐντὸς τῶν ὡῶν θέλουσι φυσικῶς κινεῖ καὶ ταῦτα χωρὶς ἐξωτερικῆς τινος αἰτίας.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Η ΚΑΣΤΑΝΕΑ ΤΗΣ ΑΙΤΝΗΣ

Μεταξὺ τῶν διαβοήτων τοῦ κόσμου δένδρων εἶναι καὶ ἡ Καστανέα τῆς Αἴτνης ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων καλουμένη Καστανέα τῶν ἑκατὸν ἵππων, διὰ συμβάν ὅπερ διηγούνται μεταξὺ τῶν κατὰ παράδοσιν παλαιάν. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀραγωνίας Ἰωάννα μεταβαίνουσα ἀπὸ τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Νεάπολιν ἀπέβη εἰς τὴν Σικελίαν σκοποῦσα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὄρος Αἴτναν. Ἐπελθούσης δὲ ἀνεμοζάλης αὕτη μετὰ τῶν ἑκατὸν ἐφίππων συνοδῶν της ἐζή-

τησεν ἄσυλον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ παμμεγέθους τούτου δένδρου.

Φαίνεται ὅμως ὅτι σύγκειται ἀπὸ πέντε μεγάλα καὶ δύο μικρότερα δένδρα. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ φλοιοὶ καὶ οἱ κλάδοι εὐρίσκονται ὅλοι ἐξωθεν, ὑποθέτουσιν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἀπετέλουν πάντα ταῦτα ἕνα καὶ μόνον κορμόν. Ὁ μεγαλιέτερος κορμὸς ἔχει περιφέρειαν τριακονταοκτῶ ποδῶν καὶ οἱ πέντε ὁμοῦ, ὀλίγον ὑπὲρ ἄνω τῆς γῆς, ἔχουσι περιφέρειαν ἑκατὸν ἐξήκοντα τριῶν ποδῶν. Φέρει εἰσέτι πολλὰ φύλλα καὶ πολὺ μικρὸν καρπὸν, μολονότι ἡ καρδία τοῦ κορμοῦ εἶναι καὶ ἐφθαρμένη καὶ διέρχεται διὰ μέσου αὐτῆς δημοσία ὁδός, τοσοῦτον εὐρεία ὥστε δύο ἄμαξαι κατὰ μέτωπον νὰ ἐλαύνωνται. Εἰς τὴν μεσαίαν κοιλότητα ὑπάρχει καλύβη πρὸς χρῆσιν τῶν συναζόντων καὶ διατηρούντων τὰ κάστανα.

Τοῦ δένδρου τούτου ἡ ἡλικία εἶναι τινῶν χιλιετηρίδων.

ZENNY AINA.

Ἡ περιώνυμος Ζεννὸ Αἰνδ ἡ καὶ ἀηδῶν τοῦ Βορρά ἐπικαλουμένη ἐπεσκεφθῆ κατὰ τὸ 1855 τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' εἶχεν ὀρκισθῆ ὅτι οὐδέποτε φθόγγος μουσικῆς ἤθελεν ἐξέλθει τοῦ φάρυγγος αὐτῆς. Ἦδη ὅμως εἶχε κάμει τὸν λογαριασμὸν ἀνεῦ τοῦ ξενοδόχου.

Τῶντι ἔρασταί τινες τῆς μουσικῆς εἰσῆλθον εἰς τὸ οἶκημα τῆς Σουηδῆς ἀηδῶνος καὶ εἰς τούτων ἐφώναξε χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, μετὰ τοῦ ξηροῦ τόνου τοῦ ἐμπρέποντος εἰς ὑπάλληλον τῆς δημοσίας δυνάμεως:

— Κυρία, τὸ διαβατήριόν σας.

Ἡ Ζεννὸ Αἰνδ ἔδωκε τὸ αἰτηθὲν, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Δὲν ἀπατώμεθα· ταξειδεύετε ὑπὸ ψευδώνυμον.

— Κύριε! εἶπεν ἡ αἰοιδὸς μετ' ἀξιοπρεπείας.

— Ὁ τόνος οὗτος εἶναι ἀνωφελῆς, κυρία, ἐκτὸς ἀνσυγκατατίθεσθε νὰ μᾶς ψάλλετε ἄλλον τινὰ τόνον· Ἐν Δονδίνῳ ἐκλάπη ποσὸν τι χρημάτων. . . .

— Ἄ! κύριε, ἔχετε τὴν θρασύτητα ν' ἀποτολμάτε. . . .

— Ὅτι εἰσθε ἡ κλέψασα, κυρία. Γνωρίζετε τινα δυνάμενον νὰ ἐγγυηθῆ δι' ὑμᾶς;

Ταῦτα συνέβαινον ἐντινι ἐπαρχία ὅπου ἡ αἰδὸς οὐδένα ἐγνώριζε.

— Λοιπὸν, κυρία, μέχρι τότε ἡμεῖς θέλομεν σᾶς θέσει ὑπὸ κράτησιν.

Ἡ ἀγανάκτησις τῆς ἐξόχου αἰδοῦ ἔφθανεν εἰς τὰ ἔσχατα.

— Ἀφήσατε τὰς ἐπιφωνήσεις κυρία, εἶπεν ὁ δῆθεν κλητῆρ. . . Ἐκτὸς δὲ τούτου ὑπάρχει μέσον ἀπλούστατον νὰ μᾶς πείσετε. Εἰσθε ἀληθῶς ὑμεῖς ἡ Ζεννὸ Δινδ;

— Ἄνευ ἀμφιβολίας.

— Ἀποδείξετέ το, ψάλλετε ὅ,τι θέλετε. . . Δὲν τολμᾶτε. Κύριοι, ἄς ἐκτελέσωμεν τὴν ἀποστολήν μας.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς δισταγμοῦ. Ἡ Ζεννὸ Δινδ, πεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ μὴ ὑποπτευομένη τὴν παγίδα, ἀνέκραξε :

— Ψάλλω . . . ἀκούσατε καὶ κρίνατε.

Ἄμεσως δ' ἤρξατο τὴν μονωδίαν τῆς Νόρμας.

— Θυμάσιον ! Οεῖον ! ἀνέκραξαν οἱ ψευδεῖς κλητῆρες.

Εὐθύς δ' οἱ νέοι ἀκροταί, οἵτινες ἦσαν κεκρυμμένοι εἰς τὸ παρχεῖμενον δωμάτιον ἐνεφανίσθησαν χειροκροτοῦντες.

Ἡ Ζεννὸ Δινδ ἐνόησε τότε ὅτι τὴν εἶχον ἀπατήσει ἵνα ἐπιτύχῃ δειγμάτων τῆς μεγαλοφυΐας αὐτῆς. Οἱ ψευδεῖς ὑπάλληλοι ἐδικαιολογήθησαν τότε μετὰ τόσης θερμότητος καὶ πνεύματος, ὥστε ἡ ἐνδοξὸς αἰδὸς ἐσυγχώρησεν αὐτοὺς ἀπὸ ψυχῆς.

Ἴδου διαθήκη ὅπως Λακωνικὴ ἀνδρὸς ἀποθανόντος τὸ 1772. « Δὲν ἔχω τίποτε ἠρεωστῶ πολλὰ ἀφίνω τὰ ἐπίλοιπα εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἡ σταθερότης εἶναι ἡ χίμαιρα τοῦ ἔρωτος.

Vauvenargues.

Οὐδὲν αὐξάνει τὸν ἔρωτα καὶ μαλακύνει τὴν καρδίαν ὅσον ἡ ἐκμυστήρευσις.

Madame de Montolieu.

Ὁ ἔρως ἀναγκάζει νὰ πιστεύῃ τις πλειότερον τοῦθ' ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀμφιβᾶλλῃ πλέον.

Marivaux.

Οὐδὲν δίδει πλειότερον πνεῦμα, καὶ εἰς τοὺς μὴ τοιοῦτον ἔχοντας, ὅσον ὁ ἔρως.

Zimmermann.

Ἡ θλίψις εἶναι τὸ τέλος τοῦ ἔρωτος, ὡς τὰ γηρατεῖα τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Madame de Candolle.

Εἰς τὸν ἔρωτα, ὅλαι αἱ γυναῖκες ἔχουν πνεῦμα. — Ἡ γυνὴ εὐρίσκει εἴκοσι μέσα ταχύτατα, ὅπως κατορθώσῃ τὸ ποθοῦμενον, εἰς κρίσιμον περιστάσιν, καθ' ἣν εἴκοσι ἄνδρες οὐδὲν ἤθελον εὔρει.

Balzac.

Ὁ πρῶτος ἔρως δίδει πνεῦμα εἰς τὰς νεάνιδας· ὁ νεανίας εἶναι ὀλιγώτερον ζῶν κατὰ τὸν δεύτερον.

J. Petit Senn.

Εἰς τὸν ἔρωτα ἡ πείρα εἶναι ἰατρὸς, καταφθάνων μετὰ τὴν ἀσθένειαν.

Madame de la Tour.

Μακρὰ ἀπουσία καὶ συχνότατη ἀπόλαυσις, εἶναι τοῦ ἔρωτος ὁ τάφος· αἱ ὑπερβολαὶ συναντῶνται.

Boissy.

Ὅσον λεπτὸς καὶ ἂν ᾖ ἡναί τις εἰς τὸν ἔρωτα, συγχωρεῖ περισσότερα σφάλματα, παρὰ εἰς τὴν φιλίαν. La Bruyère.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ο ΑΔΑΜ καὶ Η ΕΥΑ. Μίλτωνος. — Ο ΓΑΜΟΣ [ὑπὸ κοινωνικὴν ἐποψίν]. — ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΤΙΑ ΤΟΥ ΟΜΕΡ. — ΑΙ ΚΑΤΑΚΟΜΒΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. [μετάρρσεις]. — ΕΠΙΣΤΗΜΗ. [Ετυμολογικὰ μετὰλλων καὶ φυτῶν] Λάνδερερ. — ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ. [Ἀνεμοζᾶλαι εἰς τὰς Ερῆμους]. — ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Οἱ Ψιττακοί. [μετὰ εἰκόνας]. — ΑΣΙΑΤΙΚΑ ΠΘΗ. [Αἱ Βυζυαδεῖς τῆς Περσίας καὶ τὰ ἐξυτῶν ἄσματα]. — ΠΟΗΣΕΙΣ. Πίπτει τὸ φύλλον — Αἱ νῆσοι τῆς Ἑλλάδος. ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ. Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης. — ὁ Ἄμωρῆς. — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Φρανσίνη ἡ Ἀνθοπῶλις. — Ο ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ. — ΠΟΙΚΙΛΑ. — ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Διεθλοῦ μυθιστόρημα Παύλου Φεβζλ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΟΙ προμηθεύοντες 10 συνδρομητάς εις τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ τοῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητής, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπαιτημένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω:

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦν τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσι τὴν 30 Σεπτεμβρίου.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ παρὰ τοῦ Βιβλιοπωλείου Παρέρη-Βαμπᾶ καὶ τοῦ τυπογραφείου Καναριώτου. — ΕΝ ΣΥΡΩΙ παρὰ τοῦ Κ. Γ. Μάρμω βιβλιοπώλη. — ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τοῦ Κ. Ἀναστ. Γκελφινουπούλου καὶ τοῦ καθηγητῆ Ν. Νεστορίδου. — ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τοῦ Κ. Ἀλεξ. Οἰκονόμου. — ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ παρὰ τοῦ Κ. Ν. Μπουφίδου. — ΕΝ ΣΠΑΡΤῃ παρὰ τοῦ Ἀντων. Λούλου. — ΕΝ ΓΥΘΙΩΙ παρὰ τοῦ ταχ. ἐπιστάτη. — ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩΙ παρὰ τοῦ βιβλιοπωλείου Σοφῆ καὶ Κ. Εὐθυμίουπούλου βουλευτῆ. — ΕΝ ΣΙΦΝΩΙ παρὰ τοῦ Κ. Κωνστ. Πρεβελεγγίου. — ΕΝ ΚΑΡΥΣΤΩΙ παρὰ τοῦ Ἀριστείδου Στρατῆ. — ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τοῦ Εὐσταθίου Κολέπαιδι. — ΕΝ ΛΑΜΙΑΙ παρὰ τοῦ Κ. Ἀντωνίου Πατσῆ πρωτοδίκη. — ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ παρὰ τοῦ Κ. Γ. Φλωριᾶ δικηγόρου καὶ τοῦ γραφείου τῆς « Σφήκας ». — ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩΙ παρὰ τοῦ Κ. Γ. Σφήκας. — ΕΝ ΠΑΞΟΙΣ παρὰ τοῦ ἐπικρατοῦντος Θεολ. Πιλοπούλου. — ΕΝ ΛΑΡΙΣΣῃ παρὰ τοῦ — ΕΝ ΒΩΛΩΙ παρὰ τοῦ Κ. Παπακωστοπούλου Πρεξένου τῆς Ἑλλάδος. — ΕΝ ΔΑΞΕΑΝΑΡΧΕΙΑΙ παρὰ τοῦ Περικλεῖ Ματαράγκα καὶ Κ. Δ. Μακρῆ (Grand-casino). — ΕΝ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ παρὰ τοῦ Εὐαγγελίου Στρατῆ δικηγόρου. — ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ παρὰ τοῦ Ι. Ζαχαριάδη δικηγόρου. — ΕΝ ΣΕΡΡΑΙΣ παρὰ τοῦ Κ. Ν. Κοκκίνου. — ΕΝ ΣΑΜΩΙ παρὰ τοῦ γραφείου τῆς Ἑφημ. « Σάμος ». — ΕΝ ΚΡΗΤῃ (Ρέθυμνον) παρὰ τοῦ Κ. Ἐπαμ. Κολομυνοπούλου. — ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝῃ παρὰ τοῦ Θεμιστοκλεῖ Μαρίνου. — ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ παρὰ τοῦ Κ. Σπυρίδωνι Ρίχου. — ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τοῦ Γ. Ν. Καλλιθέου μουσικῆ. — ΕΝ ΧΙΩΙ παρὰ τοῦ Λεωνίδα Ἀργυροπούλου γραμματέως τοῦ Ἑλλην. προξενείου. — ΕΝ ΜΕΛΙΤῃ παρὰ τοῦ Κ. Εὐστρ. Πετροκοκκίνου. — ΕΝ ΜΑΝΤΟΥΕΣΤΕΡ παρὰ τοῦ Κ. Κλεάνθη Μιχαηλίδου. — ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τοῖς γραφείοις τῶν ἐφημερίδων « Κωνσταντινουπόλις » καὶ « Θεατῆς ».

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ.

Παρισίων Δράματα ὑπὸ Πονσῶν Τερζάκι, μετάφρασις Κ. Παρδαλάκη καὶ Α. Γ. Σκαλίδου, τόμοι τρεῖς. Τιμῶνται δραχ. 30.

Ἄγγελος Πιτοῦ ὑπὸ Α. Δουμιᾶ, μετάφρασις Α. Γ. Σκαλίδου. Τιμᾶται δραχ. 10.

Κόρησση Σαρὺ (συνέχεια τοῦ Ἄγγελου Πιτοῦ), ὑπὸ Α. Δουμιᾶ, μετάφρασις Α. Γ. Σκαλίδου. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀπαρτίσει τόμους τέσσαρας. Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν τρεῖς τόμοι. Τιμὴ ἑκάστου τόμου δραχ. 7 1/2.

Σαοὺλ τραγωδία Ἀλφιέρου. Ἰωὰς δράμα Μεταστασίου μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Η. Ματαράγκα· τιμᾶται δραχ. 1,50.

Παρὰ τοῦ βιβλιοπωλείου Παρέρη-Βαμπᾶ πωλοῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία.

Αἱ δικάσιμοι δίκαι Φουκιέ. — Ἡ Ὁραία Παντοπώλις καὶ ὁ Εὐστάθιος Λενδὼλ μετάφρασις Σκαλίδου, τιμᾶται λεπτὰ 50. — Δίκη Λουδοβίκου ΙΣΤ'. δρ. 1,50.

Τρεῖς σωματορύλακες ἑκδοσις νέα τόμοι πέντε δραχ. 3.

Ἱστορία Ναπολέοντος Α'. δραχ. 2.

Καλ. ἔργαι. — Λουκάς Νοταρᾶς. — Δραματικὰ δοκίμια ὑπὸ Σ. Βασιλειάδου. Εὑρίσκονται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις καὶ τιμῶνται δραχ. 5.

Τὰ τέσσαρα πρῶτα ἔτη τῆς « Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης » πωλοῦνται ἀντὶ δραχμῶν 6 ἕκαστον.